

ELLEN G. WHITE ESTATE

# MEGSZENTELT ÉLET



ELLEN G. WHITE



---

# **Megszentelt élet**

---

**Ellen G. White**

**1996**

**Copyright © 2021  
Ellen G. White Estate, Inc.**



## **Information about this Book**

### **Overview**

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

### **About the Author**

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

### **Further Links**

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)  
[About the Ellen G. White Estate](#)

### **End User License Agreement**

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

### **Further Information**

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at

[mail@whiteestate.org](mailto:mail@whiteestate.org). We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.



## Tartalomjegyzék

Information about this Book .....	i
Első fejezet — Igaz- és tév tanok .....	6
Az önismeret átka .....	7
Elv vagy érzelem? .....	7
A próbakő .....	8
Gyümölcstermés .....	10
Krisztus megtapasztalásának oka .....	10
A lélek gyümölcse: szelídség .....	11
A fiúság elnyerésének útja .....	12
Második fejezet — Dániel és társainak példaadása .....	14
A mértékletesség elvei .....	14
A próbát kiállották .....	14
Sem szűk látókörű, sem vakbuzgó .....	15
Jellemes ifjú .....	15
Isten tetszése fontosabb mindennél .....	16
Isten igazolja szolgálóit .....	17
Az életszentség feltétele: önfegyelm .....	17
Harmadik fejezet — Kívánságok és szenvedélyek .....	19
Nem elérhetetlen színvonal .....	20
Szent, kedves áldozat .....	20
Izgató és kábítószerek .....	21
Negyedik fejezet — A tüzes kemence .....	25
A megfajított titok .....	26
Az arany szobor .....	26
Nem féltek a király haragjától .....	27
Az Örökkévaló színe előtt .....	28
Jellemerő és életszentség .....	28
Tanulság a gyáváknak .....	29
Ötödik fejezet — Dániel az oroszlanveremben .....	31
Sátáni terv .....	31
A bátorság és a hithűség példaképe .....	32
„Az én Istenem elküldte angyalát...” .....	33
Hatodik fejezet — Dániel imája .....	34
Komolyság és buzgalom .....	34



A mennyei küldött . . . . .	35
Istentől kér bölcsességet . . . . .	36
Isten tiszteli Dánielt . . . . .	37
Hetedik fejezet — János apostol jelleme . . . . .	39
Kegyelemből újjáteremtve . . . . .	40
Jellemképző tanítások . . . . .	40
Büszkeség és nagyravágyás . . . . .	42
János és Júdás . . . . .	43
Nyolcadik fejezet — János munkássága . . . . .	45
János kedvenc témája . . . . .	46
Tévtanok szomorítják őt . . . . .	46
Nem alkuszik a bűnnel . . . . .	47
Életszentség útja: engedelmesség . . . . .	48
Isten nem változik . . . . .	49
Kilencedik fejezet — János száműzetésben . . . . .	51
Isten tanúja nem hallgat el! . . . . .	52
János előtt megelevenedik Isten törvénye . . . . .	53
Egyedül Istennel . . . . .	54
Isten fensége . . . . .	55
Krisztus szól Jánoshoz . . . . .	56
Az alázatos tanítvány . . . . .	57
Tizedik fejezet — A krisztusi jellemvonások kialakulása . . . . .	58
Isten és embertárs szeretete . . . . .	59
Példakép követése . . . . .	59
Közösség Krisztussal: kiváltság . . . . .	60
Pál imája a gyülekezetért . . . . .	61
A szentség színvonala . . . . .	62
Isten akarata . . . . .	63
Tizenegyedik fejezet — A keresztény kiváltsága . . . . .	65
Hitélet . . . . .	65
Álljatok ellene a kísértésnek! . . . . .	66
Lássunk hitben . . . . .	66
A lelkiismeret szava . . . . .	67
Ügyelj szokásaidra! . . . . .	68
A lélek értékelése . . . . .	68
Fel! Előre! . . . . .	69
Pál győzelmi éneke . . . . .	69

## Első fejezet — Igaz- és tév tanok

A Szentírás szerint a megszentelődés az ember egész lényére, értelmére, lelkére és testére kihat. Az Istennek átadott életnek ez a helyes értelmezése. Pál apostol arra kéri az Urat, hogy a thessalonikai gyülekezetet ezzel a nagy áldással örvendeztesse meg: „*Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére*” (1 Thess 5:23).

Vallásos körökben a jámborságról általában olyan felfogás uralkodik, amely alapjában véve téves. Befolyása káros. Akik magukat kegyeseknek mondják, sok esetben fogalmuk sincs az igazi életszentségről. Vallásosságuk hiú beszéd és önkényes, magukválasztotta istentisztelet. Akik őszintén vágyakoznak krisztusi jellemvonások elérésére, azok sohasem gondolnak arra, hogy büntelenek. Lehet, hogy kifogástalan életet folytatnak; lehet, hogy élő képviselői annak az igazságnak, amelyet elfogadtak, azonban minél inkább igyekeznek gondolataikat Krisztus jellemére irányítani és az ő isteni képmására átalakulni, annál határozottabban felismerik annak tökéletességét s így mélyebben érzik saját hiányosságait és tökéletlenségüket.

Ha egyesek önmagukról állapítják meg, hogy életük megszentelt, ez már önmagában elegendő bizonyítéka annak, hogy a lehető legtávolabb vannak attól. Saját hibáikat és gyengeségeiket nem látják. Miután az Üdvözítőről helytelen fogalmaik vannak, úgy vélik, hogy az Ő fényét árasztják szét. Minél nagyobb a távolság köztük és a Megváltó között, annál tökéletesebbnek képzelik magukat.

Ha bűnbánólag és alázatos bizalommal foglalkozunk Jézussal, aki bűneinkért életét áldozta és terheinket hordozta, megtanulhatunk nyomdokain járni. Miközben Őt szemléljük, átváltozunk isteni képmására. Ha lelki életünkben e folyamat végbemegy, többé nem kérkedünk saját igazságunkkal, hanem egyedül Jézus Krisztust magasztaljuk, s gyámoltalanságunkban lelkünk az Ő érdemein csügg.

## Az önigazultság átka

[8]

Megváltónk mindig elítélte az önigazult jámborságot. Tanítványait arra tanította, hogy az ideális vallásosság mindig nyájas, igénytelen módon jut kifejezésre. Figyelmeztette őket, hogy az irgalmasság cselekedeteit csendben és titokban gyakorolják; ne a nyilvánosság előtt végezzék, csak az eljövendő életben várván jutalmukat azért, hogy az emberek magasztalják és tiszteljék őket, hanem egyedül Isten dicsőségére. Mert ha csak azért jótékonykodnak, hogy az emberek magasztalják őket, akkor a mennyei Atya jutalmában nem részesülhetnek.

Krisztus tanítványai ne azért imádkozzanak, hogy az emberek lássák és hallják őket. *„Te pedig amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván”* (Mt 6:6). A Krisztus ajkáról elhangzott hasonló intelmek eléggé bizonyítják, hogy a Mester a farizeusok között uralkodó álszenteskedést elítélte. Hegyi beszéde megvilágítja, hogy az irgalmasság cselekedetei csak akkor öltenek nemesebb alakot s istentiszteletük csak akkor jóillatú áldozat, ha az szerénységben, bűnbánattal és alázatban megy végbe. A tiszta indok megszenteli tetteinket.

Mi az életszentség? Tökéletes összhang Isten akaratával. Az ellentétes gondolatokat és érzelmeket le kell győznünk és Jézus szava új életet ébreszt bennünk, amely egész lényünket áthatja. Akik igazán jámborak, nem igyekeznek saját véleményüket érvényre juttatni, mint az igazság és jog zsinórmértékét. Nem vakbuzgók és nem álszenteskedők. Inkább állandóan komolyan buzgólkodnak, hogy az isteni ígéretek feltételeit teljesíthessék.

## Elv vagy érzelem?

Akik saját jámborságukról teljesen meg vannak győződve, azok előtt sokszor egészen ismeretlen a Léleknek az emberi szívekben végzett kegyelmi munkája. Ha próbák és kísértések érik őket, kitör belőlük az önigazult farizeusi lelkület. Ellentmondást egyáltalán nem tűrnek el. Az értelmet és a józan ítéletet elvetve, teljesen bizonytalan érzelmekre bízzák magukat. Ezen érzelmeik alapján állítják, hogy „szent életűek”. Csökönyös makacssággal, bőbeszédűen bi-

[9]

zonygatják, hogy megszentelődtek, de életükben nem láthatók az életszentség drága gyümölcsei. A magukat jámboroknak tekintő egyének beképzeltségük által nem csupán önmagukat csalják meg, hanem azokat is megtévesztik, akik őszintén vágyakoznak Isten akaratát cselekedni. Gyakran hallhatunk tőlük ilyen kijelentéseket: „Engem Isten vezet! Engem Isten tanít! Életem büntelen!” Akik ilyen lelkülettel találkoznak, homályos titokzatosságba ütköznek, amit megmagyarázni nem tudnak, de ami Jézus Krisztus egyedül igaz példaképével merő ellentétben van.

Az életszentség nem rajongás, nem kedélyhullámzás. E tekintetben nagyon sokan tévednek. Érzelmek alapján bírálják el jámborságukat. A meghatottság vagy áhítat érzelmét összetévesztik a megszentelődéssel. A boldogság érzése, vagy az örömrézt hiánya még nem jelent sem szentséget, sem az ellenkezőjét. Nincs pillanatnyi életszentség. Az igazi jámborság életfogytiglan tartó, mindennapi munka. Azok, akik mindennap újból felveszik a küzdelmet a kísértésekkel, akik saját bűnös indulataikat legyőzik, akik a szívnek és életnek szentségére törekszenek, nem dicsekszenek szentségükkel. Éheznek és szomjúhozzák az igazságot. A bűnt bűnnek látják.

Vannak emberek, akik jámborak, őszinte testvéreikhez hasonlóan az igazság híveinek tartják magukat s igazán nehéz köztük különbséget tenni; ám a különbség mégis létezik. Azoknak a bizonyágtétele, akik csupán állítják, hogy magasztos hittapasztalatuk van, arra készíti Jézus Lelkét, hogy ilyen gyülekezetből visszavonuljon — a jelenlevőkre pedig elhidegítően hat. Ha az ilyen egyének tényleg büntelen életet folytatnának, akkor jelenlétük a szent angyalokat vonzaná a gyülekezetbe s beszédük tényleg olyan lenne, mint „...*arany alma ezüst tányéron...*” (Péld 25:11).

### A próbakő

[10] Ha nyári hónapokban a távolban zöldellő erdő fáit szemléljük, melyek mindegyike pompás üde színbe öltözött, lehetetlen különbséget tennünk az örökzöld fenyő és a lombos fák között. De ha beköszönt a tél, fagyos leheletével végigvonul a fák koronáin és elrabolja ékességüket, akkor könnyen felismerhetjük az örökzöld fenyőt. Így lesz mindazokkal, akik alázatosan járnak, nem a saját erejükben bíznak, hanem remegve ragadják meg a Megváltó kezét.

Akik hiú önbizalomban ringatódznak és akik saját tökéletességükre építenek, az igazságnak álruháját azonnal elveszítik, mihelyt rájuk tör a kísértések vihara. Ellenben, akik őszintén szeretik és félik Istent, azok Jézus Krisztus igazságának ruháját mindenkor, örömben és bánatban egyaránt hordani fogják.

Az önmegtágadás, az önfeláldozás, a jótékonyság, a szívélyesség, a türelem, a nagylelkűség és a keresztyeni bizalom olyan mindennapi gyümölcsök, amelyeket azok teremnek, akik igaz összeköttetésben élnek Istennel. Cselekedeteik talán rejtve maradnak a külvilág előtt, de naponként a gonosszal küzdve, fenséges diadalokat aratnak a bűn és a kísértés felett. Ünnepeles fogadalmakat megújítják és azok megtartására is képesek lesznek azzal az erővel, amelyet ima és folytonos éberség által merítenek. A tüzes rajongó mit sem sejt a csendes munkás küzdelmeiről; ám az, aki a szívek mélységét vizsgálja, jóakarató tetszéssel szemléli az alázatos és szelíd törekvést. A megpróbáltatás idején lesz nyilvánvalóvá a hitnek és szeretetnek szívünkben, jellemünkben őrzött tiszta aránya. Ha megpróbáltatások és viszontagságok zúdulnak az Úr gyülekezetére, Krisztus igazi tanítványainak megingathatatlan buzgalma és meleg ragaszkodása nagyszerűen fog kibontakozni.

Szomorúság fog el, ha azt látom, hogy hitvalló keresztyéket félrevezetnek téves és kábító elméletek, hogy ők tökéletesek, mert oly nehéz feladat őket elvakultságukból az egyenes ösvényre vezetni. Megszokták, hogy külsőleg szelídséget és nyájjasságot mutassanak, pedig az alázatosság és szelídség belső ékességét nélkülözik. A kísértés ideje mindenkire elkövetkezik. Sokan, akik évek óta biztonságban képzelték magukat, ingatag jelleműnek bizonyulnak. Akik látszólag Isten házában oszlopoi voltak, újabb helyzetek és nem várt körülmények között szépen átfestett, de korhadt fáknak bizonyulnak. Ellenben azok, akik alázatos szívvel napról napra szükségét érezték, hogy lelkükkel az örök Sziklához tapadjanak, megingathatatlan szilárdsággal állnak meg a megpróbáltatás viharában, mivel nem saját erejükre támaszkodtak. „*Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentoma, melynek pecsége ez: Ismeri az Úr az övét...*” (2Tim 2:19).

[11]

## Gyümölcsstermés

Azok, akik mások figyelmét saját jócselekedeteikre akarják irányítani, akik folyton ártatlanságukról beszélnek, a lelki életben elért eredményeiket hangoztatják, csak saját lelküket csalják meg. Az egészséges ember, akinek elegendő képessége van hivatása teljesítésére és napról napra megfelel kötelességének; aki állandóan jókedvű s akinek arca viruló színben van, nem igyekszik mindazok figyelmét testi erejére és egészségére felhívni, akikkel találkozik. Egészség és testi erő, életének természetes tartozéka, így azok áldásainak alig van tudatában.

Ez vonatkozik az igazán jámbor emberre is. Jóságának és életszentségének nincsen tudatában. Az igaz hit alapelvei életformájává és szokásává lettek, úgy, hogy számára épp oly természetes dolog a lélek gyümölcsseit teremni, mint amilyen természetes, hogy a fügefafa fügét és a rózsabokor rózsát terem. Lényét tökéletesen áthatja Isten és embertársai iránti szeretet, és készséges szívvel végzi Krisztus munkáját.

Aki befolyása alá kerül, azonnal meggyőződik keresztényi életének szépségéről, tisztaságáról, s bár ő maga nincs is ennek tudatában; mert tökéletes összhangban van szokásaival és hajlamaival. Isteni világosságért könyörög és örömmel jár világosságban. Étele és itala az, hogy mennyei Atyja akaratát teljesítse. Élete Istenben van elrejtve Krisztussal. Ezzel nem dicsekszik, s látszólag még tudatában sincs erényének. Isten gyönyörködik az alázatosokban és szelídekben, akik híven követik a Mester lábnyomát. Az angyalok vonzódnak hozzájuk és szívesen szolgálnak nekik. Az ilyen keresztényeket látszólag lebecsülhetik azok, akik magasztosabb tulajdonságokra tartanak igényt és jócselekedeteikkel kérkednek; de a mennyei angyalok szeretettel veszik körül őket — tűzfal gyanánt.

### Krisztus megtagadásának oka

Megváltónk a világ világossága volt, de a világ nem ismerte fel. Állandóan irgalmasságot gyakorolt és fényt árasztott mindenki ösvényére. Mindamelletttársaságát nem kényszerítette rá senkire, hogy erényeit, önmegtagadását, önfeláldozását és jótékonyágát szemléltesse. Kortársai az ilyen életet nem csodálták meg. Hitéletét

[12]

értéktelennek tartották, mert nem tudták azt a jámborságról alkotott saját fogalmaikkal összhangba hozni. Az ő felfogásuk szerint Krisztus jelleme, lelkisége egyáltalán nem volt vallásos, mert ők hitüket a nyilvánosság színpadára vitték, az utcasarkon imádkoztak és úgy jótékonykodtak, hogy az emberek magasztalják őket. Kikürtölték jócselekedeteiket, csak úgy, mint manapság nagyon sokan jámborságukat. Mindenkinek tudtára akarták adni, hogy büntelen életet folytatnak. Ám Krisztus egész élete merő ellentéte az ilyen magatartásnak.

Ő nem keresett hírnevet és dicsőséget. Csodálatos gyógyításait a legnagyobb csendben végezte, még ha azoknak a lelkesedését nem is tarthatta vissza, akik oly végtelen áldásban részesülhettek. Alázatosság és szelídség jellemezte életét. S épp ezen alázatos és igénytelen életmódja miatt — mely az ő magatartásuktól annyira különbözött — vetették el őt a farizeusok.

### A lélek gyümölcse: szelídség

Az életszentség legbecsesebb gyümölcse: a szelídség. Ha ez a kegyelem szívünkben egyszer gyökeret vert, minden hajlamunk hozzá alkalmazkodik.

Csendes örömmel hajolunk meg Isten akarata előtt. Örömmel ragadunk meg minden egyes isteni igazságot és akaratumat kételkedés és zúgolódás nélkül vetjük alá minden egyes isteni előírásnak. Az igazi szelídség meglágyítja a szívet és alkalmassá teszi Isten szavának befogadására. Foglyul ejti egész gondolatvilágunkat Krisztus iránti engedelmességre. Megnyitja az emberi szívet Isten szavának befogadására és Máriához hasonlóan Jézus lábaihoz vezet bennünket, hogy mint hű tanítványai hallgassuk igéit.

A szelídek beszéde sohasem fennhéjázó. A gyermek Sámuelhez hasonlóan könyörögnek: „*Szólj Uram, mert hallja a te szolgád*” (1 Sám 3:9). Midőn Józsuá a dicsőség legmagasabb polcára emelkedett, Izráel legfőbb parancsolójává választották meg, szívet teljesen áthatotta magasztos küldetésének gondolata. De mennyei üzenet szólt hozzá, mint kisgyermek követte az Úr szavát. „*Mit szól az én Uram az ő szolgájának?*” (Józs 5:14) — volt legfőbb kérdése. Pál apostol első szava ez volt, midőn Krisztus neki megnyilatkozott: „*Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?*” (ApCsel 9:6).

Krisztus iskolájában a szelídség képezi a lélek legjellemzőbb gyümölcsét. Oly kegyelem ez, amelyet Isten Szentlelke munkál bennünk, amely arra képesít, hogy viharzó, szenvedélyes természetünket legyőzhessük. Ha azok, akik természettől fogva hevesebb vérmérsékletűek, a szelídség lelkületét ápolják magukban, minden erejüket meg fogják feszíteni, hogy szerencsétlen indulatosságukat elnyomják. Mindennap mindinkább uralják magukat, míg végre minden szeretetlenségen győzedelmeskednek. Az isteni mintaképhez akkor lesznek egészen hasonlóak, ha már engedelmeskedni tudnak az isteni szabálynak: „...*legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra*” (Jak 1:19).

Ha valaki azt állítja magáról, hogy ő szelíd, ámde szavai és cselekedetei olyan forráshoz hasonlítanak, amely tisztátalan vizet ont magából, úgy bizonyosak lehetünk arról, hogy az illető lelki vakságban szenved. Előbb az igazi keresztény élet elemeit kell megtanulnia. Vannak olyanok is, akiket teljesen fogva tart a szeretetlenség démona, jóllehet Krisztus tanítványainak tekintik magukat s mégis ingerült, izgatott, sértő szavakat használnak. Az ilyeneknek előbb meg kell térni s csak azután lehetnek Krisztus gyermekei.

A szelídség oly belső ékesség, amelyet Isten a legtöbbre becsül. Az apostol többre becsüli a szelídséget, mint a legpompásabb és legértékesebb aranyat, drágagyöngyöt vagy ékszert. Míg a külső ékesség csak a halandó testet díszíti, a szelídség a lelket ékesíti s a múlandó embert az örökkévaló Istennel köti össze. Ez az Isten által választott ékszer. Ő, aki az eget a pompás csillagokkal díszíti, megígérte, hogy az alázatosokat dicsőségesen segíti. A mennyei angyalok azokat tekintik a legékesebbeknek, akik az Urat és az Üdvözítőt öltözik fel s akik a szív szelídségében és alázatosságában járnak vele.

### A fiúság elnyerésének útja

Vannak a keresztényi küzdelmeknek és törekvéseknek magasabb céljai. A kereszténynek mind magasabb és magasabb cél felé kell törekednie. János apostolnak nagyszerű fogalmai voltak a keresztény kiváltságairól. Így szólott: „*Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!*” (1 Jn 3:1). Ennél nagyobb méltóságra az ember ez életben nem juthat. Az em-



---

bernek olyan magasztos kiváltság adatott, hogy Istennek örököse és Jézusnak örököstársa lehet. Isten gyermekei előtt feltárulnak Krisztus kimeríthetetlen kincsei, amelyek ezerszer többet érnek e világ minden gazdagságánál. Ily módon, Krisztus érdemei által a halandó ember Istennek és az ő drága Fiának közösségébe emeltetik.

## [15] **Második fejezet — Dániel és társainak példaadása**

### **A mértékletesség elvei**

Dániel próféta kiváló jellem volt. Ragyogó példája mutatja, hogy mivé lehetnek emberek, ha a mindenható Istennel egyesülnek. Azoknak buzdítására, akik hozzá hasonló megpróbáltatások és kísértések részesei, a Szentírás megőrizte Isten szent emberének rövid életrajzát.

Izráel száműzöttei közül négy ifjút választottak ki, hogy a babiloni király udvarában teljesítsenek szolgálatot. Közöttük volt Dániel is, aki már kora ifjúságában tanújelét adta kiváló képességeinek, amelyek nála később kifejlődtek. Ezek az ifjak mindannyian királyi sarjak voltak, kikről az írás így szól: *„Akikben semmi fogyatkozás nincsen, hanem akik ábrázatra nézve szépek, minden bölcsességre eszesek, és ismeretekkel bírnak és értenek a tudományokhoz, és akik alkalmasak legyenek arra, hogy álljanak a király palotájában; és tanítsák meg azokat a káldeusok írására és nyelvére”* (Dán 1:4). Miután Nabukodonozor király felismerte e fiatal foglyok rendkívüli tehetségét, elhatározta, hogy olyan magasfokú képzésben részesíti őket, hogy királyságában felelős állásokat tölthessenek be. Hogy az udvari életben részt vehessenek, mindenekelőtt a káldeusok nyelvét kellett elsajátítaniuk és három éven át minden irányban teljes kiképzésben részesültek.

Az ifjak nemcsak hogy szabadon járhattak be a királyi udvarba, hanem a király asztaláról kellett étkezniük, borát inniuk. A király azt hitte, hogy ezáltal egyrészt nagy kitüntetésben részesíti őket, másrészt lehetővé teszi testi, valamint szellemi fejlődésüket is.

[16]

### **A próbát kiállották**

A király asztalára kerülő eledelék között a disznóhús s egyéb olyan ételek is voltak, amelyeknek évezetét Mózes törvényei szigorúan eltiltották. Tehát Dánielre erős próba várt. Vajon engedelmeskedjen-e inkább ősei evésre és ivásra vonatkozó tanainak, vagy

magára haragítva a királyt, nemcsak állását, hanem életét is elveszítse? Avagy megvetve Urának és Istenének parancsait, inkább a király kegyét nyerje el, s a világi előnyöket biztosítsa magának?

Dániel nem sokáig gondolkodott. Elhatározta, hogy következetes marad elveihez, bármily következményei legyenek is. Eltökélte szívében, hogy nem fertőzteti meg magát a király ételével és borával.

### **Sem szűk látókörű, sem vakbuzgó**

Napjainkban bizonyára sok névleges keresztény azt mondaná, hogy Dániel e tekintetben kissé önfejűen járt el s hogy bizonyos mértékben vakbuzgó volt. Az evést és ivást sokkal alantasabb fontosságú dolognak tartják, mintsem hogy miatta oly végzetes álláspontra helyezkedjenek, amelynek következtében összes földi előnyeiket fel kell áldozniuk. Ám akik így vélekednek, az ítélet napján keserűen fogják tapasztalni, hogy Isten világos és határozott követeléseitől eltávolodtak, és saját gyarló emberi vélekedésüket tekintették mérvadónak a helyes és helytelen, a jó és rossz elbírálásában. Majd akkor látni fogják, hogy amit érthetetlennek tartottak, Isten egészen másként ítéli meg. Isten követeléseit szentnek kell tartanunk. Azok, akik egyes előírásoknak csak azért engedelmeskednek, mert nekik kényelmes és előnyös, de azokat az isteni követelményeket, amelyek betartása áldozatot kíván tőlük, egyszerűen elvetik, az igazság szintjét leszállítják és példát nyújtanak másoknak is Isten szent törvényeinek megvetésére. — „így szól az Úr” — legyen a mi zsinórmértékünk az élet minden egyes kérdésében.

### **Jellemes ifjú**

[17]

Dániel szintén ki volt téve mindazoknak a heves kísértéseknek, amelyekkel korunk ifjúságának is meg kell küzdenie, de mindvégig hű maradt a Szentírásból gyermekkorában megtanult elvekhez. Olyan befolyás vette körül, amely az ingadozó jellemet könnyen a romlásba taszíthatja, de a Szentírás tanúsága szerint láthatjuk, hogy ő derekasan kiállta a próbát. Dániel nem épített saját erkölcsi erejére. Az ima lelki szükségletét képezte. Isten volt ereje és istenfélelem uralta életének minden egyes cselekedetét.

Dánielt az igazi szelídség jellemezte. Hű, állhatos és nemes volt. Jóllehet a békés viszonyt mindenki irányába fenn akarta tartani, de ha elveiről volt szó, hajthatatlan maradt, mint a Libánon cédrusa. Amíg Isten iránti hűsége nem ütközött, feljebbvalóinak tisztelettel és engedelmességgel adózott; ám a Mindenható jogairól oly magas fogalmi voltak, hogy földi hatalmasságok követeléseit azoknak alárendelte. Önző érdekek nem tudták arra készíteni, hogy kötelességét bármily tekintetben is elhanyagolja.

Dániel jelleme találó példáját mutatja annak, hogy Isten kegyelme mit formálhat a bűn következtében elbukott emberből. Önmegtágadó, nemes életének története buzdításul szolgálhat a mai nemzedéknek. Erőt meríthetünk belőle ahhoz, hogy a kísértésekkel férfiasan szembeszálljunk s hogy a kegyelem és szelídség erejével a legnehezebb megpróbáltatások közepette is bátran síkra szálljunk az igazságért.

### Isten tetszése fontosabb mindennél

Dániel látszólag alapos mentségeket találhatott volna ahhoz, hogy mértékletes életmódjától eltérjen, ámde ő Isten tetszését többre becsülte a leghatalmasabb földi uralkodók kegyénél is. Miután a főudvarmester — kinek felügyeletére a héber ifjak bíztak — jóindulatát udvarias viselkedésével megnyerte, Dániel azzal a kéréssel fordult hozzá, hogy ne kényszerítse őket a király eledelével való táplálkozásra, vagy borának ivására. A főudvarmester attól tartott, hogyha ezt a kérést teljesíti, kihívja a király haragját, sőt életét is veszélyezteti. Mint ma is olyan sokan, ő is úgy vélte, hogy az egyszerű táplálkozás folytán az ifjak sápadtak és beteges kinézésűek, petyhüdt izmúak lesznek, míg a király asztalára kerülő ételektől üdék és egészségesek lesznek, s mind testileg mind szellemileg fejlődni fognak.

[18]

Dániel kérte, hogy mielőtt az ügyet véglegesen eldöntené, tegyen velük tíz napig kísérletet. Ez idő alatt engedjék meg a héber ifjaknak, hogy egyszerű ételekkel táplálkozzanak, míg többi társaik étkezzenek a király asztaláról. A kérést végül teljesítették és Dániel meg volt arról győződve, hogy a kísérlet teljes sikerrel jár. Jóllehet még nagyon fiatal volt, de a bornak, a szeszes italoknak és a zsíros ételeknek káros hatásáról mégis bőséges ismerete volt.

## Isten igazolja szolgálóit

A tíznapos kísérlet eredménye nem igazolta a főudvarmester korai félelmét. Nem csupán külsejükben és testi erőben, hanem szellemi frissességben is jóval felülmúlták a mértékletesen élő ifjak azokat a társaikat, akik a király asztaláról étkeztek. Az eredményes kísérlet folytán sikerült Dánielnek és társainak kivívni, hogy kiképzésük egész ideje alatt hasonló egyszerű életmódot folytathassanak.

Az Úr tetszéssel figyelte az állhatatos, önmegtagadó héber ifjakat és áldását árasztotta rájuk. *„És ada az Isten ennek a négy gyermeknek tudományt, minden írásban való értelmet és bölcseséget; Dániel pedig értett mindenféle látomáshoz és álmokhoz is”* (Dán 1:17). Midőn a három év leteltével képességeiket és tudásukat a király megvizsgálta, *„...mindnyájok között sem találtaték olyan, mint Dániel, Ananiás, Misáel és Azariás, és állának a király előtt. És minden bölcs és értelmes dologban, amely felől a király tőlök tudakozódék, tízszerre okosabbnak találó őket mindazoknál az írástudóknál és varázslóknál, akik egész országában valának”* (Dán 1:19-20).

### Az életszentség feltétele: önfegyelem

Dániel élete által Isten Lelke a megszentelt jellemet szemlélteti velünk. Nagyszerű tanulság mindenki, de különösen az ifjúság számára. Hogy Isten követelményeinek eleget tehesünk, testi és lelki erőre van szükségünk. Hogy szellemi és erkölcsi tekintetben magasabb fokra emelkedhessünk, bölcsességért és erőért kell Istenhez könyörögnünk s legyünk minden szokásunkban szigorúan önmegtartóztatók. Dánielnek és társainak tapasztalata egy szilárd alapelv győzelmét mutatja az étvágy kísértései felett. Ebből láthatjuk, hogy fiatal emberek a bibliai alapelvek segítségével a testnek minden kívánságát legyőzhetik s Isten akarata iránt hűek maradhatnak, még ha nagy áldozatokat is kívánna.

Mi lett volna a következménye annak, ha Dániel és társai a kínáló alkalom csábításának, vagy a pogány hivatalnok akaratának engedve a királyi udvarban szokásos ételeket és italokat élvezték volna? Az alapelvektől való egyetlen eltávolodás eltompította volna az igazság iránti érzéküket és a bűntől való irtózásukat. Ha magukat

[19]

a dobozódásnak és bujálkodásnak adták volna át, akkor testi erejüket, szellemi képességeiket és lelki életüket teljesen tönkre tették volna, mert az első ballépés után következik a többi, mindaddig, míg teljesen elvesztik összeköttetésüket Istennel, a kísértésekben elbuknak és a romlás és kárhozat mélységébe zuhannak.

Isten így szól: „Aki engem tisztel, azt én is tisztetem.” Dániel az Úr mellett való megingathatatlan kitartásának jutalmaképpen nyerte el a jövendölés lelkének ajándékát. Miközben emberek az udvari élet feladataira készítették elő, Isten feltárta előtte az eljövendő századok titkait, hogy későbbi nemzedékek számára számok és jelképek által olyan csodás dolgokat jövendölhessen, amelyek az utolsó napokban mennek végbe.

„Tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen vitézkednek” (1 Pt 2:11) mondja Péter apostol. Sokan azt hiszik, hogy ez a szöveg csak a kicsapongások ellen akar bennünket óvni, holott a valóságban sokkal mélyebb értelme van. Megtiltja kívánságaink és szenvedélyeink mindennemű káros kielégítését. Aki az életszentségre igényt tart, annak nem lehet közömbös testi egészsége és nem képzelheti, hogy a mértéktelenség nem bűn, vagy lelki életében kárt nem tesz. Testi és erkölcsi természetünk között a legszorosabb összeköttetés áll fenn. Minden olyan szokás, amely testi egészségünkre nem előnyös, lealacsonyítja magasabb és nemesebb vonásainkat. Az evésben és ivásban követett rossz szokások, gondolkozásunkban és cselekedeteinkben is kifejezésre jutnak. A mértéktelenség erősíti állatias hajlamainkat és ezek veszik át az értelem és lélek feletti uralmat.

Az igazi megszentelődés áldásának mindaddig nem örvendhetünk, amíg önzők és mértéktelenek vagyunk. Sokan nyögnek testi gyengeség terhe alatt, az evésben és ivásban elkövetett olyan helytelen szokások következtében, amelyek az élet és egészség törvényeit erőszakkal áthágják. Miközben mohó étvágyuknak áldoznak, legyengítik emésztő szerveiket. Az emberi test óriási ellenállást fejt ki, hogy e helytelen szokásokat elviselhesse, de a folytonosan tartó káros befolyás végül mégis elgyengíti és megbénítja a test mindennemű működését. Bűnös vágyak és szenvedélyek kielégítése által sokszor hitvalló keresztények is csökkentik munkaképességüket és aláássák testi, szellemi és erkölcsi erejüket. Ezek a fizikailag legyengült emberek gondoljanak arra, hogy mivé válhattak volna, ha egészségük folytonos tékozlása helyett, annak állandó fejlesztésére törekedtek volna!

[21]

### Nem elérhetetlen színvonal

Amikor Pál apostol azt írja: „*Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől*” (1Thess 5:23), nem arra figyelmezteti testvéreit, hogy a tökéletesség olyan fokára törekedjenek, amelyet soha el nem érhetnek, nem azért imádkozott, hogy olyan áldásban részesüljenek, amellyel Isten úgysem ajándékozta meg őket! De igenis tudta, hogy mindazoknak, akik megbékélt szívvel akarnak Istennel egyesülni, tiszta és szentséges jellemvonásokkal kell bírniuk. „*Mindaz pedig aki pályafutásban tusakodik, mindenben magatűrtető; azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant. Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vagdos: Hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem; hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek*” (1 Kor 9:25-27). „*Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek, a bennetek lakozó Szentléleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi*” (1Kor 6:19-20).

### Szent, kedves áldozat

Továbbá így ír az apostol a hívőknek: „*Kérlek azért titeket atyámfiái az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket*” (Róm 12:1). Hajdan Izráel utasítást kapott, hogy beteg, vagy hibás állatot ne mutasson be az Úrnak áldozatul. Áldozati célra csak a legegészségesebb állatokat választották ki. Malakiás próféta által komolyan kárhoztatja népét az Úr, mert eltértek ettől az utasítástól.

„*A fiú tiszteli atyját, a szolga is az ő urát. És ha én atya vagyok: hol az én tisztességem? És ha én úr vagyok, hol az én félelmem? azt mondja a Seregeknek Ura néktek, ti papok, akik utáljátok az én nevemet és ezt mondjátok: Mivel utáljuk a te nevedet? Megfertéztetett kenyeret hoztok oltáromra, és azt mondjátok: Mivel fertéztetünk meg téged? Azzal, mikor azt gondoljátok, hogy az Úrnak asztala megvetni való. Hogyha vakot hoztok áldozatul: nem bűn-é az? vagy ha sántát hoztok és bénát: nem bűn-é az? Vidd csak azt a te fejedelmednek: vajon kedvvel fogad-é, avagy reád tekint-é, azt mondja a Seregeknek*

[22]



*Ura... pedig a rablottat hozzátok, meg a sántát és betegest; ételáldozatot is hoztok, de hát kedves-é az a ti kezetekből? azt mondja az Úr?” (Mal 1:6-8, 13).*

Ezen igékből még napjainkban is levonhatja a tanulságot Isten népe. Midőn az apostol felszólítja testvéreit, hogy „szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul” (Róm 12:1), egyúttal az igazi kegyesség alapelveit is világosan eléjük tárja. Ez nem csupán üres tantétel, nem az érzelmek hullámmása, sem üres szóáradat, hanem élő és ható elv, amelyet a mindennapi életben gyakorlatilag kell alkalmaznunk. Ez az elv megkívánja tőlünk, hogy úgy együnk, igyunk és ruházkodjunk, hogy általa testi egészségünket, szellemi frissességünket és erkölcsi erőnket elősegítsük. Akkor testünket nem a rossz szokások folytán megromlott áldozatként mutatjuk be az Úrnak, hanem mint „szent és Istennek kedves áldozatot”.

### Izgató és kábítószer

Péter apostol figyelmeztetése, hogy a test kívánságaitól és vágyaitól tartózkodjunk, határozott intelem mindennemű izgató-, vagy kábítószer élvezete ellen, mint pl. a szeszes italok, a drogok, a dohányzás stb. Ezek használatát bizonytalannal ama testi élvezetek közé kell sorolnunk, amelyek jellemünkre rombolóan hatnak. Minél korábban hódol valaki ezeknek a szokásoknak, annál erősebben kovácsolja a szenvedélyek rabszolgaságának láncát és annál biztosabban kárát vallja lelki életében.

A bibliai igazságok csak gyenge befolyást gyakorolnak azokra, akik szellemi képességeiket a mértéktelenség által megbénították. Százezrek áldozzák fel inkább egészségüket, életüket és az örökévalósággra irányuló reményüket, mintsem káros szenvedélyeikről lemondaniuk. Sokan, ha a dohányzás élvezete miatt le kellene mondaniuk a Mennysországról, inkább ezt mondanák: „Isten veled ég, de én élvezetemet elhagyni nem tudom.” Az ilyen ember lelkében az Üdvözítő csak alárendelt helyet foglal el. De ők sok esetben mégis

[23]

kérkedni merészkednek kegyességükkel. Istennek igazán jámbor és szent életű gyermekei, bárhol legyenek is, mindenütt hozzájárulnak környezetük erkölcsi állapotának emeléséhez, azáltal, hogy saját szokásaik tisztaságára ügyelnek, továbbá Dánielhez hasonlóan másoknak is példát nyújtanak az önmegtaga-

dásban és önmegtartóztatásban. Minden egyes melengetett kívánság izgató szenvedéllyé válik. Minden egyes természetellenes dolog a lélekben beteges állapotot idéz elő. Az étvágy kielégítése elgyengíti a gyomrot, lustává teszi a májat, elhomályosítja az értelmet és az embert türelmetlenné és ingerültté teszi. A testben és lélekben így elgyengült ember Istennek akarja magát felajánlani, aki pedig csakis a hibátlan áldozatot fogadja el. Legszentebb kötelességünket képezi, hogy étvágyunkat, szokásainkat és kívánságainkat a legtökéletesebb összhangba hozzuk a természet törvényeivel. Ha a Krisztus oltárára felajánlott testeket épp oly gondosan megvizsgálánk, mint a régi izraeliták tették az áldozati állatokkal, vajon kit fogadna el az Úr?

Legnagyobb gonddal űrködjenek tehát a keresztények szokásaik felett, hogy képességeiket tökéletesen Üdvözítőjük szolgálatára szentelhessék. Ha testben, lélekben és szellemben meg akarunk szentelődni, akkor a legtökéletesebb összhangban kell élnünk az isteni törvényekkel. Szívünket mindaddig nem ajánlhatjuk fel Isten szolgálatára, amíg egészségünk és életerőnk árán, kívánságainknak és bűnös szenvedélyeinknek hódolunk. Akik az egészség törvényeit áthágják, bűnhődni fognak. Az így elbukott emberek képességei minden tekintetben olyannyira kimerülnek, hogy sem embertársaik, sem Isten iránti kötelességeiknek nem tudnak kellőképpen megfelelni.

Amikor Angliában nagy kolerajárvány volt és a skót papság Lord Palmerstont, aki annak idején Anglia miniszterelnöke volt, arra kérte, hogy országszerte böjt és imnapokat rendeljen el a kolera leküzdése érdekében, a következőképpen felelt: „Tisztítsátok és fertőtlenítsétek utcáitokat és házaitokat, tegyetek meg mindent a tisztaságért és hassatok oda, hogy a lakosság bőségesen jó táplálékkal és ruházattal legyen ellátva, hajtsátok végre erélyesen a céltudatos egészségügyi intézkedéseket, mert az Úr mindaddig úgy sem hallgatja meg imáitokat, amíg a baj elkerülésére adott intézkedéseit figyelembe nem veszitek!”

[24] Pál apostol így szólt: *„Mivelhogy azért ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket”* (2Kor 7:1). Buzdításul arra a szabadságra figyelmeztet bennünket, amelynek az igazán megszenteltek örvendeznek: *„Nincsen azért immár semmi kárhozzátásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint”* (Róm 8:1). A

galáciabelieket így inti: „...*Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek*” (Gal 5:16). Ezután sorra veszi a különféle testi kívánságokat: „*bálványimádás... részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók*” (Gal 5:20-21). S miután a lélek gyümölcseit is felsorolja, amelyek között a mértékletesség is helyet foglal, így folytatja: „*Akik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt*” (Gal 5:24).

Jakab azt mondja, hogy „*a felülről való bölcsesség pedig először is tiszta...*” (Jak 3:17). Ha látta volna dohányzó testvéreit, vajon nem sorolta volna ezt a szokást is a többihez, melyek „*földiek, érzékiek és ördögiek*”? A keresztény felvilágosodás e korszakában hányszor dohányfüstös, dohánybűzös azok ajka, kik Krisztus drága nevét hordják.

Láttam férfiakat, akik azt állították, hogy a megszentelt élet áldásainak részesei, de ugyanakkor a dohányzás rabjai voltak. Arra kellett gondolnom, hogy milyen is volna a Mennysors, telve dohányosokkal? Isten Igéje világosan kijelenti: „*És nem megy abba semmi tisztátalan*” (Jel 21:27).

Emberek, akik hitvalló keresztényeknek tartják magukat, testüket Sátán oltárára ajánlják fel, s a dohány illatát sátáni fenségének füstölögtetik. Talán szigorúnak látszik ez a kijelentés? Bizonyos, hogy az áldozat valamelyik istenségen szól. Isten tiszta és szent, semmi tisztátalant el nem fogad, Ő visszautasítja ezt a költséges, piszkos és szentségtelen áldozatot; ezért azt kell következtetnünk, hogy Sátán tart igényt erre a megtiszteltetésre.

Jézus azért halt meg, hogy az embert kiragadja Sátán hatalmából. Azért jött, hogy bennünket megszabadítson, miközben vérét engesztelő áldozatul mutatta be érettünk. Az az ember, akit Krisztus drága vére árán váltott meg s aki Isten Szentlelkének temploma, nem lesz lealacsonyító és káros szokásoknak rabjává. Mind testi ereje, mind összes földi vagyona Krisztus tulajdonát képezi. Hogyan lehetne büntelen tehát, ha az Istentől rábízott javakat folytonosan arra pazarolja, hogy természetellenes szenvedélyeinek hódoljon?

Haszontalan, bűnös kívánságok kielégítésére évenként óriási összegeket tékoznak, miközben lelkek, akik Isten szavát éheznek, veszendőbe mennek. Látszatkeresztények megrabolják Istent az őt megillető javaktól, miközben azokat az élvezetek oltárára helyezik és sokkal többet áldoznak saját szórakozásaikra, rossz szokásaikra,

mint a szűkölködők segélyezésére, avagy Isten ügyének előmozdítására. Azok, akik tényleg megszentelődtek, minden káros kívánságot legyőznek. Akkor az így elpazarolt javak Isten kincstárába folynának be, s a keresztények az önfeláldozásban, önmegtagadásban és mértékletességben az első helyet vívnák ki. Akkor lesznek tényleg a világ világossága.

Mint a dohány, a tea és a kávé is rongálja a szervezetet. A tea izgató kábítószer. Bár kisebb fokban, de hatása hasonló a szeszes italokéhoz. A kávénak még nagyobb az értelmet tompító és energiát gátló hatása. Bár nem annyira erős, mint a dohány, de hozzá hasonló. A dohányzás ellen felhozott érvek vonatkoznak a teára és a kávéra is.

Akik a szeszes italok, a dohány, az ópium s egyéb kábító, vagy izgató szerek használatának rabjává lettek, ha élvezeti cikkeiket megvonják tőlük, úgy vélik, hogy rájuk nézve minden unalmas és ízetlen. Az ilyenek meghaltak a test és kedély természetes érzelmeinek, s a Szentlélek számára úgyszólván megközelíthetetlenek. Vizsgálják meg ezek a látszatkeresztények élvezetük forrását! Vajon felülről vagy alulról árad-e? Nem vágyakoznak az igazságra, a szentségre, az Úr jelenlétére. Csupán a bálványukká vált szenvedélyeik érdeklik őket. Ezek a szerencsétlen rabszolgák napról napra felőrlik erejüket és képtelenek életükkel Istent dicsőíteni.

## Negyedik fejezet — A tüzes kemence

[26]

[27]

Abban az évben, midőn Dániel és társai Babel királyának szolgálatába léptek, olyan dolgok történtek, amelyek a héber ifjakat komoly próbára tették s amelyek Izráel Istenének hatalmát és hűségét a bálványimádó nép előtt bebizonyították.

Miközben Nabukodonozor király sötét sejtelmekkel telve tekintett a jövőbe, egy alkalommal olyan különös álmot látott, amelytől úgy megijedt, hogy azonnal felébredt. Jóllehet az éjjeli látomás nagyon mély benyomást gyakorolt rá, másnap mégsem tudott a részletekre visszaemlékezni. Egybehívta tehát csillagászait és varázslóit akiknek nagy gazdagságot, kincseket ígért, hogy az álmot és értelmét megmondják. Ám ők így feleltek: „...*mondd meg az álmot a te szolgáidnak, és megjelentjük az értelmét*” (Dán 2:4).

A király jól tudta, hogy ha igazán meg tudnák fejteni az álmot, úgy magát az álmot is tudnák. Az Úr gondviselése adta a hatalmas uralkodónak az álmot és az Ő akarata volt, hogy Nabukodonozor annak részleteit elfelejtse — de kedélyére gyakorolt nyomasztó hatása megmaradjon, azért, hogy Babel bölcseinek elbizakodottságát és csalását leleplezze. Az uralkodó nagyon haragudott és megfenyegette őket, hogy amennyiben az álmot egy bizonyos határidőn belül nem tudják elmondani és megfejteni, mindnyájukat megöleti. Dániel és társai is halálra voltak kárhóztatva a hamis prófétákkal együtt; azonban Dániel Istenben bízva, a király elé lépett és haladékat kért, hogy az álmot, valamint annak megfejtését közölhesse.

Az uralkodó engedett Dániel kérésének, mire ő három társát magához véve, ügyüket Isten elé tárta, bölcsességet és értelmet kérve a világosság forrásától. Jóllehet a király udvarában ezek az ifjak folytonos kísértéseknek voltak kitéve, Isten iránti felelősségükről mégsem feledkeztek meg soha. Szilárdan meg voltak győződve, hogy Isten gondviselése helyezte őket felelős állásaikba s eltökélték magukban, hogy igazságát hűségesen kinyilvánítják s művét elvégzik. Istenben bíztak. A veszedelem idején hozzá folyamodtak segedelemért és az Úr készséggel sietett segítségükre.

[28]

## A megfejtett titok

Isten szolgálói nem hiába fohászkodtak. Mivel mindig Istent tisztelték, Isten is megtisztelte őket a szükség idején. A titkot Isten nyilatkoztatta ki Dánielnek, aki sietett, hogy a király elé juthasson.

A zsidó fogoly a világ leghatalmasabb uralkodója előtt állt. A királyt, végtelen gazdagsága ellenére is súlyos gondok terhelték, míg az ifjú fogoly vidám volt s Isten békessége hatotta át. Most kínálkozott a legjobb alkalom Dániel számára, hogy a király megismerje bölcsességét. Am első dolga az volt, hogy minden dicsőséget elhárítson magáról, egyedül Istent magasztalja, mint minden bölcsesség forrását:

*„...A titkot, amelyről a király tudakozódék, a bölcsek, varázslók, írástudók, jövendőmondók meg nem jelenthetik a királynak ...mi léssen az utolsó napokban”* (Dán 2:27-28). A király a legnagyobb figyelemmel hallgatta végig az ifjút, aki az álom legapróbb részleteit ismét közölte vele s miután mindent részletesen megmagyarázott, a király arra a meggyőződésre jutott, hogy nyugodtan bízhat az isteni kinyilatkoztatásokban. A látomás magyarázataként feltárt ünnepélyes igazságok mély benyomást tettek az uralkodóra, alázatosan, tisztelettel borult arcra s így imádkozott: *„...Bizonyyal a ti istenetek, ő az isteneknek Istene, és a királyoknak ura és a titkok megjelentője...”* (Dán 2:48).

## Az arany szobor

Nabukodonozornak Isten kegyelmesen mennyei világosságot adott s rövid ideig istenfélelem hatotta át. Azonban néhány évi jólét következtében gőgössé lett s elfeledkezett arról, hogy egykor elismerte az élő Istent. Ismét, sőt még buzgóbban, bálványozásba merült. A háborúban zsákmányolt kincsből nagy „állóképet” készített, hasonlót ahhoz, amelyet álmában látott, azt Dura mezején felállíttatta és halálbüntetés terhe mellett megparancsolta az összes fejedelemlnek, kormányzónak, helytartónak és az egész népnek, hogy a szobrot imádják. A szobor kb. harminc méter magas és három méter széles volt, amely már méreteinél fogva is nagyon mély benyomást gyakorolt a bálványimádó népre. Kiadták a rendeletet, mely szerint a szobor felavatására a birodalom minden tisztviselője köteles megje-

[29]

lenni s a hangszerek megszólalásakor leborulni és a képet imádni. Aki a rendeletnek ellenszegül, azonnal tüzes kemencébe vették.

### Nem félték a király haragjától

A kitűzött nap érkezett s óriási néptömeg gyűlt egybe, midőn a királynak jelentették, hogy a három héber ifjú, akiket az összes bábéli tisztviselők fölé helyezett, vonakodik a képet imádni. Dániel három társa volt, akiket a király Sidrák, Misák és Abednégónak nevezett el. A király megharagudott és megparancsolta, hogy a három embert vezessék elé és megfenyegette őket, hogy ha megtagadják az engedelmességet, akkor tüzes kemencébe vetteti őket.

A király minden fenyegetése hiábavaló volt. E nemes férfiakat semmi áron sem tudta rábírni, hogy a mindenség Urához hűtlenek legyenek. Atyáik történetéből megtanulták, hogy az Isten iránti engedetlenség szégyent, szerencsétlenséget és bukást von maga után; s hogy az istenfélelem nem csak a bölcsesség kezdete, hanem az igazi jólét és boldogság alapját képezi. Nyugodtan néztek az izzó kemencére és a bálványimádó néptömegre. Istenben bíztak s tudták, hogy most sem fogja őket cserbenhagyni. Tehát tiszteletteljesen, de határozottan felelték: *„Legyen tudodra, oh király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, amelyet felállítatál, nem imádjuk”* (Dán 3:18).

A büszke uralkodót birodalmának legfőbb emberei és hadserege vette körül, az, amely a környező népeket uralma alá hajtotta. A királyban oly lényt tiszteltek, mint aki az istenek bölcsességével és hatalmával bír. Előttük állt a három héber ifjú, akik állhatatosan vonakodtak a király rendeletének engedelmeskedni. Bábel törvényeinek mind- addig készséggel engedelmeskedtek, amíg azok Isten követelményeivel nem ütköztek, de Alkotójuk iránti kötelességüktől egy hajszálnyira sem akartak eltérni.

A király haragja nem ismert határt. Hatalmának és dicsőségének tetőpontján elviselhetetlen volt ránézve, hogy egy általa fogságba ejtett és megvetett nép képviselői dacoljanak akaratóval. A tüzes kemencét hétszerte jobban befűtötték, mint máskor szokták és a három héber száműzöttet belevetették. A lángok olyan messzire kicsaptak a kemencéből, hogy még azok az emberek is elégték, akik az elítélteket belevetették.

[30]

## Az Örökkévaló színe előtt

Ám hirtelen rettegés fogta el a királyt. Tekintete a lángokra tapadt és tanácsosaihoz fordulva ezt kérdezte: „...*Nem három férfit veténk-é a tűz közepébe megkötözve? Felelének és mondának a királynak: Bizonyára, oh király! Felele, és monda: ímé, négy férfit látok szabadon járni a tűz közepében, és semmi sérelem sincs bennök, és a negyediknek ábrázata olyan, mint valami istenek-fiáé*” (Dán 3:24-25).

Ha Krisztus az embereknek megnyilatkozik, mintha láthatatlan hatalom szólna lelkükhöz. Ekkor az Örökkévaló jelenlétében érzik magukat. Fensége előtt megremegnek a királyok és a föld nagyjai is elismerik, hogy az élő Isten végtelenül felette, áll minden földi hatalomnak.

A bűnbánat és a szégyen érzetével kiáltott fel a király: „...*a felséges Istennek szolgálói, jertek ki és jöjjetek ide!*” (Dán 3:26). Így ők a király szavának engedelmeskedve kijöttek és megmutatták a tömegnek, hogy teljesen sértetlenek maradtak, sőt még ruhájukon sem lehetett a tűz szagát érezni. Ez a csoda a nép között nagy változást idézett elő. A hatalmas szoborképet, amelyet oly dúsan feldíszítettek, azonnal elfeledték. A rendelet kiadatott, hogy az az ember, aki ezen férfiak Istene ellen szól, halállal bűnhődjék: „*Mert nincs más Isten, aki így megszabadíthasson*” (Dán 3:29).

[31]

## Jellemerő és életszentség

Ez a három héber férfiú igazán megszentelt életű volt. Akit valóban áthatnak a keresztényi alapelvek igazságai, nem mérlegeli az esetleges következményeket, midőn Isten szavának engedelmeskedik. Nem kérdezi: „Vajon mit mondanak rólam az emberek, ha Isten akaratának engedelmeskedem?” Avagy: „Milyen befolyással lesz érdekeimre, világi terveimre, ha ezt cselekszem?” Isten gyermekei vágyódva kutatják Isten akaratát, hogy tetteik Őt dicsőítsék. Az Úr bőségesen gondoskodott arról, hogy követői szívét és életét az isteni kegyelem vezesse, hogy a világban égő és világító fényforrásokká legyenek.

Ezek a hithű héberek óriási képességekkel bírtak, kiváló nevelésben részesültek s magasrangú hivatalokat töltöttek be, de Istenükről



mégsem feledkeztek meg. Szellemi képességeik az isteni kegyelemnek megszentelő befolyása alatt álltak. Állhatatos becsületességük által annak dicsőségét hirdették, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára vezette őket. Csodálatos megmenekülésük megmutatta a tömegnek Isten hatalmát és fenségét. A tüzes kemencében Jézus társult hozzájuk s jelenlétének fensége által meggyőzte a királyt, hogy az oltalmazó nem más, mint Isten Fia. A menny világossága áradt szét Dánielről és társairól mindazokra, akikkel csak érintkeztek, ezáltal megértették azt a hitet, amely e férfiak életét megnemesítette, jellemüket széppé tette. Hűséges szolgálói megmentése által kijelentette az Úr, hogy az elnyomottakat védelmezi, hogy minden olyan földi uralmat megsemmisít, amely a mindenható Isten felsőbbségét lábbal tapossa.

### Tanulság a gyáváknak

Mily fenséges tanulságot vonhatnak le ebből mindazok, akik gyenge szívvel s ingatag, gyáva módon végzik az Úr munkáját! S mily buzdítás és bátorítás ez azok számára, akik a fenyegetések és veszedelmek ellenére sem hagyják magukat kötelességeiktől eltéríteni! Ezek a hitben erős, szilárd jellemek a megszentelt élet példáját nyújtják, bár eszükbe sem jut, hogy vele kérkedjenek. Az a sok jó, amelyet viszonylag ismeretlen, buzgó keresztények végeznek, csak akkor lesz értékelhető, amikor minden ember cselekedete nyilvánvalóvá válik s a nagy ítélet alkalmával a könyvek megnyitvatnak.

[32]

Krisztus a legbensőségesebb összeköttetésben áll az ilyen lelkekkel; nem szégyenli őket testvérének nevezni. Ahol ma csak egyetlen egy ilyen buzgó lelket találhatunk, ott száznak és száznak kellene lennie, akik az Ő akaratával tökéletes összhangban élve, világító fátylákul szolgálnak, akik testben, lélekben s gondolkodásban egyaránt megszentelődtek.

A világosság és sötétség fiai között folyó küzdelem mindvégig tart. Jézus nevének vallói rázzanak le magukról mindennemű restséget, amely törekvéseiket gyengíti s vállalják örömmel mindama súlyos felelősséget, mely rájuk bízott. Akik így cselekszenek, elvárhatják, hogy Isten ereje általuk megnyilatkozzon. Szavaik és tetteik hozzájárulnak a világ Megváltójának és Isten nevének megdicsőítéséhez.

Mint Sidrák, Misák és Abednégo napjaiban, úgy e föld történelmének záró korszakában, az Úr csodálatosan munkálkodik azok érdekében, akik állhatatosan síkraszállnak az igazságért. Ő, aki a héber ifjakkal együtt volt a tüzes kemencében, együtt lesz követőivel mindenütt. Állandó jelenléte fogja vigasztalni s megtartani őket. A nyomorúság ideje alatt — midőn oly nyomorúság lesz, amilyen nem volt még soha, mióta nép van e földön — választottai sziklaszilárdan kitartanak. Sátán, a gonoszok egész seregével sem képes Isten leggyengébb gyermekét elpusztítani. Nagyerejű angyalok védelmezik meg őket, és érettük Isten, mint „az istenek Istene” fog megnyilatkozni, „...*ő mindenképpen idvezítheti is azokat, akik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzék érettök*” (Zsid 7:25).

Amikor Dárius elfoglalta a babiloni trónt, első törekvése az volt, hogy uralmát újjászervezze. *„És rendele a birodalom fölé százhusz tisztartót, hogy az egész birodalomban legyenek. És azok fölé három igazgatót, akik közül egy vala Dániel... Akkor ez a Dániel felülhaladá az igazgatókat és a tisztartókat, mivelhogy rendkívüli lélek volt benne, úgy hogy a király őt szándékozik tenni az egész birodalom fölé”* (Dán 6:1-3). Ám a kitüntetések, amelyekben Dániel részesült, felkeltették a királyság vezető férfiainak féltékenységét. *„De semmi okot vagy vétket nem találhatának; mert hűséges volt, és semmi fogyatkozás, sem vétek nem találtaték benne”* (Dán 6:4).

Mily magasztos tanulság ez minden egyes kereszténynek! A féltékenység éles szemei napról napra Dánielre voltak irányítva; a megfigyeléseket a gyűlölet még élesebbé tette s mindezek ellenére sem találhattak benne ellenségei semmi olyan hibát, vagy vétket, amely az ellene emelendő panaszhoz alapul szolgálhatott volna. Ám Dániel korántsem tartott igényt arra, hogy szentnek tartsák, hanem hűséges, alázatos, Istennek szentelt életet folytatott, amely az oktalan beképzeltségnél sokkal becsesebb.

### Sátáni terv

Minél tisztább volt Dániel magatartása, ellenségeinek gyűlölete annál inkább fokozódott. Így szóltak: *„Nem találunk ebben a Dánielben sem mi okot, hacsak nem találhatunk ellene valamit az ő Istenének törvényében”* (Dán 6:5). Dániel naponta háromszor imádkozott az egek Urához Ez volt az egyetlen vád, melyet ellene felhozhattak

Végre mégis kieszelték megsemmisítésének tervét. Ellenségei egy- begyűltek a király palotájában és arra kérték a királyt, adjon ki rendeletet, hogy aki a birodalom területén, harminc napon át, a királyon kívül, akár Istentől, akár pedig emberektől bármit is kérni merészel, az oroszlánok vermébe vettessék. A király mit sem tudott

e férfiak Dániellel szembeni gyűlölködéséről, nem sejtette, hogy a határozat az ő kedves embere ellen irányul. Hízelkedéseik által sikerült elhitetniük az uralkodóval, hogy a rendelet nagy mértékben emeli dicsőségét. A káröröm sátáni mosolyával arcukon, távoztak el a királyi palotából, örvendve annak, hogy sikerült végre csapdát állítaniuk Isten szolgájának.

### A bátorság és a hithűség példaképe

A király rendeletét kihirdették. Dániel tudta, hogy ellenségei megsemmisítésére törekszenek. De emiatt magaviseletét a legkevésbé sem változtatta meg. Nyugodtan végezte hivatalos munkáját, imáját pedig, csakúgy mint azelőtt, szobájában — amelynek ablakai Jeruzsálem felé néztek — gyakorolta. Eljárásával világosan bemutatta, hogy semmiféle földi hatalomnak nincs joga ahhoz, hogy közéje és Istene közé ékelődjön, avagy, hogy előírja, mikor és kihez imádkozzon. Tiszta elvekkal bíró, nemes férfiú volt! Ma mint a keresztényi bátorság és hűség dicső példaképe áll a világ előtt. Hű maradt Istenhez teljes szívvel, ámbár jól tudta, hogy ezért életével fizet!

Ellenfelei egész nap leselkedtek rá. Napjában háromszor vonult vissza lakásába Dániel és háromszor hangzott fel komoly imája. A következő napon jelentették a királynak, hogy Dániel, a júdeabeli foglyok egyike megszegte a király rendeletét. Amikor a király értesült erről, azonnal tudta, hogy a csapda Dániel számára állíttatott fel. Nagyon megbánta, hogy ilyen rendelet kibocsátásába beleegyezett, és egész estig folyton azon gondolkozott, hogy miképpen menthetné meg Dánielt. De a próféta ellenségei erre el voltak készülve és ezen szavakkal jöttek a király elé: *„Tudd meg, király, hogy ez a médek és perzsák törvénye, hogy semmi tilalom vagy végzés, amelyet a király rendel, meg ne változtassék. Erre szóla a király, és előhozák Dánielt, és veték az oroszlánok vermébe. Szóla a király, és mondá Dánielnek:*

[35] *A te Istened, akinek te szüntelen szolgálsz, ő szabadítson meg téged! Es hozának egy követ, és odatevék a verem szájára, és megpecsétlé a király az ő gyűrűjével és az ő főembereinek gyűrűivel, hogy semmi meg ne változtassék Dánielre nézve. Erre eltávozék a király az ő palotájába, és étlen tölte az éjszakát, és vigasságtevő szerszámokat sem hozata eléje; kerülté őt az álom”* (Dán 6:15-18).

**„Az én Istenem elküldte angyalát..”**

„Hajnalban a király azonnal felkele még szürkületkor, és sietve az oroszlánok verméhez méne. És mikor közel ére a veremhez, szomorú szóval kiálta Dánielnek; szóla a király és monda Dánielnek: *Dániel! az élő Istennek szolgálja, a te Istened, akinek te szüntelen szolgálsz, meg tudott-é szabadítani téged az oroszlánoktól?*” (Dán 6:19-20). Mire a próféta felelete hagzott: „Az én Istenem elbocsáta az ő angyalát, és bezára az oroszlánok száját és nem árthattak nékem; mert ártatlannak találtattam ő előtte és te előtted sem követtem el, oh király, semmi vétet” (Dán 6:22).

„Akkor a király igen örvende, és Dánielt kihozatá a veremből. És kivevék Dánielt a veremből, és semmi sérelem nem találtaték őrajta: mert hitt az ő Istenében” (Dán 9:23). Ily módon szabadult meg Istennek szolgálja. S a csapda, melyet neki vetettek ellenségei, saját megsemmisülésüket okozta. A király parancsára Dániel vádlóit megragadták, a verembe vetették, ahol a vadállatok azonnal széttépték őket.

## Hatodik fejezet — Dániel imája

Amikor Júda száműzetésének 70. éve felé közeledett, Dániel gondolatai állandóan Jeremiás jövendöléseivel foglalkoztak. Láta, hogy az idő közeledett, midőn Isten az ő kiválasztott népét ismételtén próbára teszi, tehát alázattal, böjtöléssel és imával fordult az ég Istenéhez Izráel érdekében: „...*kérlek, oh Uram, nagy és rettenetes Isten, aki megtartja a szövetséget és a kegyességet azoknak, akik őt szeretik és teljesítik az ő parancsolatait. Vétkeztünk és gonoszságot műveltünk, hitetlenül cselekedtünk és pártot ütöttünk ellened, és eltávoztunk a te parancsolataidtól és ítéleteidtól. És nem hallgatánk a te szolgálóidra, a prófétákra, akik a te nevedben szóltak a mi királyainknak, fejedelmeinknek, atyáinknak és az ország egész népének*” (Dán 9:4-6).

Dániel az Úr előtt nem említi saját hűségét. Ahelyett, hogy tisztaságát és jámborságát hangoztatná a próféta, olyannyira megalázza magát, hogy egy színvonalra helyezkedik a tényleg bűnös néppel. Az a bölcsesség, amelyet Istentől kapott, annyira felette állt a világ nagyjai bölcsességének, mint amennyire túlszárnyalja a déli nap ragyogása a parányi kis csillag pislogását. Mérlegeljük azt az imát, amely az Istentől annyira kedvelt és kitüntetett férfiú ajkáról hagzott el. Mély alázattal, könnyekkel és megtört szívvel könyörög magáért és népéért. Kiönti szívét Isten előtt, beismeri saját méltatlanságát és magasztalja Isten fenségét és nagyságát.

### Komolyság és buzgalom

Dániel imája őszinte és buzgó volt! Hitben emelte fel kezeit, hogy a Mindenható soha el nem múló ígéreteit megragadja. Lelke a legnagyobb aggodalommal küzdött Istennel. De meg volt győződve, hogy imája meghallgatásra talál. Tudta, hogy győzni fog.

Ha mi, mint nép, úgy imádkoznánk, mint Dániel, ha úgy küzdénénk Istennel s ha lelkünket hozzá hasonlóan meg tudnánk alázni, akkor éppúgy meghallgatásra találnánk, mint Dániel. Halljátok csak,

miként tárja ügyét Isten trónja elé: „*Hajtsad, én Istenem, a te füledet hozzánk és hallgass meg; nyisd meg szemeidet és tekintsd meg a mi pusztulásunkat és a várost, amely a te nevedről neveztetik; mert nem a mi igazságunkban, hanem a te nagy irgalmasságodban bízva terjesztjük elődbe a mi esedezéseinket. Uram, hallgass meg! Uram, légy kegyelmes! Uram, légy figyelmetes, és cselekedd meg, ne késedelmezzél, tennen magadért, oh én Istenem; mert a te nevedről neveztetik a te városod és a te néped!*” (Dán 9:18-19).

Isten embere az ég áldását kérte népére és az isteni akarat világosabb megértéséért könyörgött. Szívére ólomsúllyal nehezedett az a tudat, hogy népe a szó szoros értelmében nem őrizte meg Istenének törvényeit. Beismerte, hogy mindaz a szerencsétlenség, amely népét érte, Isten szent parancsolatai áthágásának következménye. Így szólott: „... *vétkezünk, gonoszul cselekedtünk... mert a mi bűneinkért és a mi atyáink hamisságaiért gyalázatára van Jeruzsálem és a te néped mindeneknek mi körülünk*” (Dán 9:15-16). A zsidókból, mint Isten kiválasztott népéből, kiveszett a jellegzetes, sajátos, szent jellemvonás. „*És most hallgass meg, oh Istenünk, a te szolgádnak könyörgését és esedezéseit, és világosítsd meg az Úrért a te orcádat a te szent helyeden, amely elpusztított*” (Dán 9:17). Dániel szíve mély vágyakozással fordul Istennek elpusztult szentélye felé. Tudta, hogy azt csak úgy lehet ismét helyreállítani, ha Izráel népe az Isten törvényei ellen elkövetett bűneit megbánva, alázatosságban és engedelmisségben jár.

### A mennyei küldött

Miután Dániel imája felhatott az égbe, Gábiel angyal leszállt hozzá, tudatta vele, hogy imája Isten trónja előtt meghallgatásra talált. Ez a hatalmas angyal azt a megbízást kapta, hogy Dániel előtt feltárja a későbbi századok titkait. Midőn tehát Dániel az igazságot komolyan kívánta megismerni és megérteni, mennyei követet küldött hozzá Isten.

Kérése meghallgatásaképpen Dániel nem csupán azt a világosságot és igazságot ismerhette meg, amelyre neki és népének oly nagy [38] szüksége volt, hanem bepillantást nyert a jövő fontosabb eseményeibe is, sőt a világ Megváltójának megjelenése is tudomására adatott. Aki azt állítja, hogy élete megszentelődött, holott nem vágyakozik

az írások kutatására, vagy arra, hogy imában küzdjön Istennel a Biblia igazságainak világosabb megértéséért, annak fogalma sincs az életszentségről.

Dániel Istennel beszélt. Az ég megnyílt előtte. De a nagy tisztelet, amelyben részesült, alázatosságának és komoly kutatásának volt eredménye. Akik teljes szívvel hisznek Isten szavában, akaratának megismerését éhezni és szomjúhozni fogják. Isten az igazság szerzője, ősforrása. Ő világosítja meg az elhomályosult értelmet, megedzi az emberi elmét és képessé teszi a kinyilatkoztatott igazság megértésére.

### Istentől kér bölcsességet

A fent leírt alkalommal Gábrriel angyal annyi tanítást adott Dánielnek, amennyit felfoghatott. Néhány évvel később még tökéletesebb értelmet és még nagyobb világosságot akart a próféta elnyerni, az addig nem teljesen tisztázott tárgyokban, és további bölcsességért könyörgött Istenhez. *„Azokon a napokon én, Dániel, bánkódtam három egész hétig. Kívánatos étiket nem ettem, hús és bor nem ment az én számba, és soha sem kentem meg magamat, míg el nem telék az egész három hét... És felemelém szemeimet, és látám; és ímé: egy férfiú, gyolcsba öltözve és dereka ufázi arannyal övezve. És teste olyan mint a társiskő és orcája olyan mint a villám, és szemei olyanok mint az égő szövétnekek, karjai és lábatája mint az izzó ércnek színe, és az ő beszédének szava olyan, mint a sokaság zúgása”* (Dán 10:2-6).

Ez a leírás egyezik Jánoséval, midőn neki Pátmosz szigetén Krisztus megjelenik. Isten Fia jelent meg Dánielnek is. Az Úr egy másik mennyei követtel jön Dánielhez, hogy megmutassa neki az utolsó napok eseményeit.

A világ Megváltója által kinyilatkoztatott igazságok azoknak adattak, akik úgy kutatják azokat, mint a rejtett kincset. Dániel már idős ember volt. Életének javarészét egy fényes, pogány királyi udvarban töltötte s a nagy birodalom ügyeivel kellett foglalkoznia.

[39]

Mégis időt szakított arra, hogy magát Isten előtt megalázva, a Mindenható tanácsát kutassa. És kérésére feleletképpen világosságot nyert a magasból azok számára, akik az utolsó napokban élnek. Mily



komolysággal kell keresnünk az Urat, hogy értelmet ajándékozzon, mennyei igazságainak felfogására!

„És egyedül én, Dániel láttam e látomást, a férfiak pedig, akik velem valának, nem látták a látomást; hanem nagy rettenés szállá reájok és elfutának, hogy elrejtőzzenek. ...és semmi erő sem marada bennem és orcám eltorzula és odalőn minden erőm” (Dán 10:7-8). Minden őszintén jámbor ember hasonló tapasztalatot fog tenni. Minél tökéletesebb bepillantást nyernek Krisztus nagyságába, dicsőségébe és tökéletességébe, annál inkább tudatára ébrednek saját gyengeségüknek és fogyatkozásaiknak. Ezeknek eszükbe sem jut, hogy magukat tökéletesnek tartsák, mert ami bennük tisztának és szeretetteljesnek látszik is, semminek tűnik Krisztus tisztaságához és dicsőségéhez képest. Csak ha elszakadunk Istentől és Krisztusról homályos nézeteink vannak, csak akkor mondhatjuk: „Én büntelen, én jámbor vagyok.”

Gábiel megjelent a prófétának és a következőképpen szólt hozzá: „...Dániel, kedves férfiú! Értsd meg a beszédeket, amelyeket én szólok néked, és állj helyedre, mert most tehozzád küldettem! És mikor e szót szólá velem, felállék reszketve. És monda nékem: Ne félj Dániel: mert az első naptól fogva, hogy szívedet adtad megértésre és sanyargatásra a te Istened előtt, meghallgattattak a te beszédid, és én a te beszédeid miatt jöttem” (Dán 10:11-12).

### Isten tiszteli Dánielt

Mily nagy kitüntetésben részesíti Dánielt a mennyei Fenség! Vigasztalja remegő szolgáját és biztosítja, hogy imái meghallgatásra találtak. Fohásza meghallgatásaképpen Gábiel angyal lejön, hogy a perzsa király szívét megindítsa. A három hét folyamán, mialatt Dániel böjtölt és imádkozott, a király szíve ellenállott Isten Lelke befolyásának. Erre Mihály arkangyal, az ég Fejedelme küldetik el, hogy a király szívét megváltoztassa.

„És mikor ilyen szavakkal szóla velem, orcámmal a földre esém és megnémulék. És ímé, olyan valaki, mint egy emberfia, megilleté ajkaimat... És monda: Ne félj, te kedves férfiú; békesség néked, légy erős és bizony erős! És mikor szóla velem, megerősödém, és mondek: Szóljon az én Uram, mert megerősítél engemet!” (Dán 10:15-16, 19). Olyan nagy volt a mennyei dicsőség ereje, amely

[40]

Dánielt körülvette, hogy azt nem tudta elviselni. Erre a mennyei követ eltakarta jelenlétének fényét, és „hasonlóan egy ember fiához” megjelent neki. Hatalma által megerősítette e hívő, jellemes férfiút, hogy az Isten által küldött üzenetet meghallgathassa.

Dániel odaadó szolgája volt a Mindenhatónak. Hosszú élete, Mesterének szolgálatában végzett nemes cselekedetek sorozata volt. Jellemtisztaságánál és rendíthetetlen hiténél csak alázatossága és hite volt nagyobb. Joggal hangsúlyozhatjuk: Dániel élete az igazi jámborságnak és szentségnek Isten Lelkétől ihletett példaképe.

János apostol volt „ama tanítvány, akit Jézus szeretett”. Jóllehet, egyáltalán nem volt gyenge vagy ingatag jellemű, lénye melegszívű, szeretetre méltó volt. Minden lászat arra vall, hogy Krisztus különös barátságának örvendhetett és az Üdvözítő tényleg elhalmozta bizalmának és szeretetének jeleivel. Ama három tanítvány közül való volt, aki a hegyen Krisztus megdicsőülésének és a Gecsemáné kertjében halálküzdelmének tanúja lehetett. Ugyancsak János gondjaira bízta édesanyját az Üdvözítő, haláltusája utolsó órájában.

A szeretett tanítvány teljes mértékben viszonzta Jézus vonzalmát. János úgy csüggött Jézuson, mint a szőlőinda az erős oszlopon. Mestere iránti szeretetből, minden veszedelemnek kitéve magát, jelen volt a kihallgató teremben, mellette állt a keresztnél s midőn meghallotta, hogy az Úr feltámadott, olyan nagy sietséggel rohant a sírhoz, hogy még a heves Pétert is megelőzte.

János apostolnak Mestere iránti szeretete nem közönséges emberi barátság, hanem egy megértő bűnös szeretete, aki átérezte, hogy Jézus Krisztus drága vére váltotta meg bűneitől. Legnagyobb dicsőségnek tartotta, hogy az Úr szolgálatában tevékenykedhet és szenvedhet. Jézus iránti szeretete arra készítette, hogy mindazokat szeresse, akikért Krisztus meghalt. Hite gyakorlati volt. Úgy érvelt, hogy az Isten iránti szeretet, gyermekei iránti szeretetben mutatkozik meg. Aki Istent szereti, az Isten gyermekeit is szereti. Gyakran hallhatták tőle: *„Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekiünk is szeretniünk kell egymást”* (1 Jn 4:11). *„Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket! Ha azt mondja valaki: Szeretem az Istent, és gyűlöli az ő atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát”* (1 Jn 4:19-20). Az apostol élete a legteljesebb összhangban állt tanaival. A Krisztus iránti szeretet, amely szívében izzott, arra kényszerítette, hogy a legnagyobb buzgalommal fáradozzon embertársai megmentésén, különösen pedig azokért, akik mint testvérei, az Úr gyülekezetének

tagjai voltak. Hatalmas szónok volt, akinek bensőséges szavai a legmélyebb meggyőződéstől voltak áthatva.

### Kegyelemből újjáteremtve

Az a bizalmas szeretet és önzetlen odaadás, amely János életében és jellemében tükröződik vissza, felbecsülhetetlen tanulság a keresztény gyülekezet számára. Sokan azt mondhatják, hogy János teljesen függetlenül az isteni kegyelemtől, önmagában bírt ily szeretetre méltó jellemvonásokkal, ám eredetileg számos jellemhibája volt; büszke, becsvágyó és izgulékony, aki hamar kész volt, hogy a sértéseket megtorolja.

Jánosnak Mesteréhez való mélységes vonzalma nem az oka, hanem következménye volt Krisztus János iránti szeretetének. János Krisztushoz hasonlónak akart lenni és Jézus szeretetének átalakító befolyására alázatos és szelíd lett. Saját egyénisége Krisztusban volt elrejtve. Teljesen egyesült az isteni szőlőtővel s ezáltal részesévé lett az isteni természetnek. A Krisztussal való közösségnek mindig ez lesz az eredménye. És ez az igazi megszentelt élet, az életszentség.

Ha még oly fogyatkozások mutatkoznak is emberek jellemében, ha Jézus hűséges tanítványai lesznek, az isteni kegyelem hatalma új teremtményeket alkot belőlük. Krisztus szeretete átalakítja és megszenteli őket. Ha egyesek keresztényeknek adják ki magukat, de vallásuk semmiféle tekintetben sem teszi őket jobb férfiakká vagy jobb nőkké az élet minden vonatkozásában. Krisztus képviselőivé jellemében és lelkületben — nem igaz hogy keresztények, hogy Krisztuséi!

### Jellemképző tanítások

Egy alkalommal János, testvéreivel vitába keveredett, hogy vajon közülük ki a legnagyobb? Nem akarták, hogy szavaik a Mester fülébe jussanak, ám Krisztus, szívében olvasva, felhasználta az alkalmat, hogy őket az igazi alázatosságra oktassa. Utasításai nem csupán annak a tanítványi seregnek szóltak, amely figyelt tanításaira, hanem örök értékkel bírnak minden követőjére, az idők végezetéig. *„És leülvén, odaszólítá a tizenkettőt, és monda nékik: Ha valaki első akar*

*lenni, legyen mindenek között az utolsó és mindeneknek szolgálja”* (Mk 9:35).

Akiket Krisztus Lelke hatja át, azokat nem készítheti a becsű vágy arra, hogy testvéreik felett uralkodni akarjanak. Akik saját szemeikben csekélyek, csak azok tekintetnek nagyoknak Isten színe előtt. *„És előfognán egy gyermeket, közéjük állítá azt; és ölébe vévén azt, monda nékik: Aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elbocsátott”* (Mk 9:36-37).

Mily drága tanítás ez Krisztus minden egyes követője számára! Akik azokat a kötelezettségeket, amelyek közvetlenül adódnak életük útján, elhanyagolják s elmulasztják az udvariasság, a nyájasság, a szeretet és az irgalmasság gyakorlását, akárcsak egyetlen kis gyermekkel szemben is, azok Krisztus iránti kötelezettségeiket hanyagolják el. János átérezte e tan fontosságát és igyekezett azt hasznosan megvalósítani.

Más alkalommal, testvérével Jakabbal egy embert látott, aki Jézus nevében ördögöt űzött. Mivel az illető nem volt hajlandó azonnal hozzájuk csatlakozni, úgy vélte, hogy ehhez nincs joga s a jövőre nézve azonnal meg is tiltotta neki. Midőn Mesterével találkozott, őszintén elmondta neki az esetet. Ám Jézus így felelt: *„Ne tiltsátok el őt; mert senki sincs, aki csodát tesz az én nevemben és mindjárt gonoszul szólhatna felőlem. Mert aki nincs ellenünk, mellettünk van”* (Mk 9:39-40).

Ismét más alkalommal anyjuk által azt kérték az Úrtól, hogy országában a két legkiválóbb helyet tölthessék be. A Megváltó így felelt: *„Nem tudjátok, mit kértek”* (Mt 20:22). Tényleg közülünk is mily kevesen értik az ima jelentőségét. Jézus — aki *„az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett”* — jól tudta, hogy mily áldozat árán nyerhetik el ezt a dicsőséget. Az ő öröme abban állott, hogy saját megaláztatása, halálküzdelve és vérének ontása által lelkeket igyekezett megmenteni.

Ez volt Krisztus dicsősége és ebben akart a két tanítvány vele együtt részesedni. Jézus így szólt hozzájuk: *„Megihatjátok-e a pohárt, amelyet én megiszom, és megkeresztelkedhetek-e azzal a keresetséggel, amellyel én megkeresztelkedem? Mondának neki: Meg”* (Mt 20:22).

Mily kevés sejtelmük volt arról, hogy mit is jelent ez a keresztiség. *„És monda nékik: Az én poharamat megisszátok ugyan és a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek, de az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, akiknek az én Atyám elkészítette”* (Mt 20:23).

### Büszkeség és nagyravágyás

Jézus jól ismerte kérelmük indítóokait, s azért így kárhoztatta büszkeségüket és becsvágyukat: *„Tudjátok, hogy a pogányok fjedelmei uralkodnak azokon és a nagyok hatalmaskodnak rajtok. De ne így legyen közöttetek; hanem aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok; és a ki közöttetek első akar lenni, legyen ti szolgátok. Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért”* (Mt 20:25-28).

Egy alkalommal a samaritánusok egyik falujába követeket küldött az Üdvözítő és arra kérte őket, hogy részére és a tanítványai részére frissítőket készítsenek; de midőn az Üdvözítő a helységhez közeledett, a lakók azt hitték, hogy Jeruzsálembe akar zarándokolni. Ez felébresztette a samaritánusok gyűlöletét és ahelyett, hogy szívesen fogadták volna, a vendégszeretet legelemibb kötelezettségeiről is megfeledkeztek. Jézus senkire sem erőszakolja rá magát, így a samaritánusok elveszítették azt az áldást, amely Jézus jelenlétéből áradt volna rájuk.

Talán csodálkozunk, hogy a Mennyei fenség irányába ilyen udvariatlanok tudtak lenni az emberek, azonban hányszor követünk el mi is hasonló bűnt, akik pedig Krisztus követőinek tartjuk magunkat. Vajon meghívjuk-e Jézust, hogy szívünkben és házunkban lakozzon? Az Úr tele van szeretettel, kegyelemmel és áldással és kész bennünket is adományokban részesíteni; azonban nagyon gyakran a samaritánusokhoz hasonlóan, nélkülük is teljesen meg vagyunk elégedve.

A tanítványok tudták, hogy Krisztus jelenlétével meg akarja áldani a samaritánusokat és midőn látták a megvetést, amellyel Mesterük irányába viselkedtek, nagyon elkeseredtek. Jakab és János különösen nagy haragra gerjedt. Mesterüknek, akit ők olyan nagyon

tiszteltek, ily módon való megbántása oly bűnnek tetszett előttük, amely azonnali megtorlást érdemel. Buzgalmukban így szóltak: „*Uram, akarod-e, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből és eméssze meg ezeket, mint Illés is tette?*” (Lk 9:54). Illés próféta eljárására hivatkoztak, aki tűz által semmisítette meg a szíriai főembereket, akik megöletésére küldettek ki.

De Jézus megdorgálta tanítványait és így szólt: „*Nem tudjátok, minémű lélek van tibennetek: Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem, hogy megtartsa...*” (Lk 9:55-56). János és a többi apostolok oly iskolába jártak, melynek Mestere Jézus volt. Akik köztük készek voltak hibáikat belátni és jellemüket javítani, ehhez bőséges alkalmuk volt. János mindig megszívlelte a tanításokat és életét a legteljesebb összhangba akarta hozni isteni példaképével. Jézus tanait, amelyek a szelídséget, az alázatosságot és a szeretetet a kegyelemben és Isten országában való növekedés legfőbb feltételeinek tekintették, János a legértékesebbnek tartotta. Hozzánk, az ő testének tagjaihoz épp oly személyesen intézi Jézus ezeket a tanokat, mint annak idején az első tanítványokhoz.

## János és Júdás

A János és Júdás jelleme közötti éles elletétből nagyon hasznos tanulságot vonhatunk le. János az igazi megszentelődés élő valósága volt. Ellenben Júdás, külsőleg ugyan jámbornak látszott, jellemében inkább sátáni, mint isteni volt. Jóllehet az Úr Jézus tanítványának adta ki magát, a Mestert mind szavaival, mind cselekedeteivel megtagadta.

Júdásnak ugyanolyan alkalma volt, mint Jánosnak, hogy Jézust vegye példaképének és hogy mindenben az ő példáját kövesse. Ő is hallotta az Úr tanításait, és az isteni kegyelem kész volt jellemét átalakítani. De mialatt János komolyan harcolt saját hibái ellen és minden igyekezetével azon volt, hogy jellemét Krisztus képmására alakítsa át, Júdás saját lelkiismerete ellen cselekedett, engedett a kísértéseknek, becstelen szokásokat vett fel, amelyek őt Sátán képmására alakították át.

Ez a két tanítvány ábrázolja az egész kereszténységet. Miközben mindketten Krisztus követőinek adják ki magukat, csak az egyik

osztály jár szelídségben és alázatosságban, de igyekszik mindenben Krisztushoz hasonlóan cselekedni, holott a másik osztály egész életével bizonyosságát adja annak, hogy az Üdvözítő szavát csak hallgatja, de nem tartja meg. Az egyik osztályt megszenteli az igazság, a másik mit sem tud az isteni kegyelem átalakító erejéről. Az egyik osztály mindennap meghal saját énjének és igyekszik a bűn felett győzelmet aratni, mialatt a másik kényelmesen átadja magát saját élvezeteinek és ezzel Sátán szolgálatába áll.



János apostol ifjúságát Galilea műveletlen halászáinak társaságában töltötte el. Alapos iskolai kiképzésben nem részesült, azonban Krisztus iskolájában szert tett mind arra a bölcsességre és tudásra, melynek halandó birtokába juthat. Mohón ivott a bölcsesség e forrásából és igyekezett másokat is az élet vizéhez vezetni. Szavainak egyszerűsége, az általa hirdetett igazság ereje és fensége, és az a bensőség, amely tanításaiban érződött, utat készített számára minden rendű és rangú emberhez. Még hívők sem tudták sokszor teljesen felfogni az általa kifejtett isteni igazságok titkait. Úgy látszott, hogy állandóan Isten szent Lelkétől volt áthatva. Abba az irányba igyekezett a nép gondolatmenetét terelni, hogy az a láthatatlant felfogja. Szavait átható bölcsesség harmatként érintette a szíveket és meglágyította, megtermékenyítette azokat.

Krisztus mennybemenetele után János úgy viselkedett, mint Urának hűséges és buzgó szolgálója. A többiekkel együtt ő is örvendhetett a Szentlélek pünkösdszónapi kiárasztásának és ettől fogva új erővel és buzgalommal hirdette a népnek az élet igéit. Börtönnel és halálbüntetéssel fenyegették meg, de őt nem lehetett megfélemlíteni.

Minden osztályból siettek emberek János prédikációinak hallgatására és betegek gyógyultak meg annak a Jézus Krisztusnak a nevében, akit a kortársai annyira megvetettek. A papok és bírúk látva a betegek gyógyulását és hogy Jézust, az élet fejedelme gyanánt magasztalják, még elkeseredettebb ellenállást fejtettek ki. Attól féltek, hogy csakhamar az egész világ hinni fog benne s őket a nagy Orvos gyilkosának fogják tartani. De minél nagyobb ellenállást fejtettek ki, annál többen hittek Jézusban és annál többen fordultak el az írástudók tanaitól. A hatalmasok elkeseredése nem ismert határt, s elhatározták, hogy Jánost és Pétert elfogják és börtönbe vetik. De Isten angyala éjnek idején megnyitotta börtönük ajtaját, kivezette őket és így szólt hozzájuk: *„Menjete el, és felállván, hirdessétek a templomban a népnek az életnek minden beszédit!”* (ApCsel 5:20).

János apostol minden körülmények között hűségesen és komolyan bizonyosságot tett Uráról. Látta, hogy Isten gyülekezete veszedelemben forog. Sátán félrevezetése mindenütt tapasztalható. A nép kedélyét a kétség és a hamis tanok teljesen elvakították. Sokan, akik azt állították, hogy Isten ügye iránt hűségesek, közönséges csalók voltak. Megtagadták Krisztust és evangéliumát, kárhozatos tanokat terjesztettek és megszegették az isteni parancsolatokat.

### János kedvenc témája

János legkedvesebb beszéd tárgyát Jézus végtelen szeretete képezte. Úgy hitt Istenben, mint a kisgyermek hisz jószágos és szeretetteljes atyjában. Jól megértette Krisztus lényét és munkáját, amikor látta, hogy kortársai a sötétségben tapogatóznak, anélkül, hogy az igazság napjának sugarait meglátnák, végtelenül vágyódott arra, hogy őket Krisztushoz, a világ világosságához vezérelje.

A hű apostol látta, hogy lelki vakságuk, fennhéjzásuk, babonájuk és a Szentírásban való tudatlanságuk folytán olyan béklyókba vannak verve, amelyeket sohasem lehet széttörni. Az előítélet és a gyűlölet, amely Krisztussal szemben élt bennük, nemzetének romlását kellett hogy előidézze és egyben megsemmisítette az örök életbe vetett reményüket. János állandóan hirdette, hogy Jézus az egyedüli útja a megváltásnak. A názáreti Jézus messiási volta melletti bizonyosságok oly meggyőzőek voltak, hogy János kijelentette: senki sem kénytelen továbbra is sötétségben maradni, ha egyszer már meglátta ezt a világosságot.

### Tévtanok szomorítják őt

[49] János megérthette, hogy Krisztus evangéliumát közelben és távolban hirdették, így ezren és ezren fogadták el az igazságot. De szomorúság töltötte el, midőn látta, hogy végzetes tévedések lopódnak be a gyülekezetbe. Egyesek, akik különben Krisztust elfogadták, kijelentették, hogy az iránta való szeretet felmenti őket az Isten parancsai iránti engedelmesség alól. Mások viszont azt tanították, hogy a törvény minden egyes betűje kötelező valamennyi zsidó ceremóniát meg kell tartani s ez elegendő az üdvösséghez, Krisztus vére nélkül is. Ezek azt hitték, hogy Jézus a többi apostolhoz hason-

lóan, nagyon jóra való ember volt, de tagadták istenségét. János látta azokat a veszedelmeket, amelyeknek a gyülekezet e tanok következtében ki volt téve. Ezért haladéktalanul, a leghatározottabban lépett fel ellenük. Az evangélium terjesztésében nagy segítségére volt az egyik tiszteletre méltó nő tanítvány, kinek a következőképpen írt:

*„Mert sok hitető jött e világra, akik nem vallják a Jézust testben megjelent Krisztusnak. Ez a hitető és az antikrisztus. Vigyázzatok magatokra, hogy el ne veszítsük, amit munkáltunk, hanem teljes jutalmat nyerjünk. Aki félrelép és nem marad meg Krisztus tudománya mellett, annak egynek sincs istene. Aki megmarad Krisztus tudománya mellett, mind az Atya mind a Fiú az övé. Ha valaki elmegy hozzátok és nem ezt a tudományt viszi, ne fogadjátok azt be házatokba, és azt ne köszöntsetek. Mert aki köszönti azt, részes annak rossz cselekedeteiben” (2Jn 7-8).*

János apostol munkájában igen sok akadályra talált. Sátán nem volt rest. Gonosz embereket arra izgatott fel, hogy Isten emberei és Krisztus tanítványai ellen gyűlöletet szítson. Egyenetlenség és tévtanok veszedelembe sodorják a gyülekezetet. János bátran szembe szállt ezekkel a tévtanokkal.

Útját állta az igazság ellenségeinek. Írásaiban arra figyelmeztette testvéreit, hogy e tévedések vezetőit semmiképpen se segítsék munkájukban. A mai korban hasonló bajok tapasztalhatók, mint amelyek az első gyülekezet létét veszélyeztették, ezért igyekezzünk az apostol minden szavát megszívlelni. „Keresztényi jótékonytságot kell gyakorolnotok!” Ilyen, s hasonló jelszót mindenfelé hallhatunk s különösen azok kiáltják a lehangosabban, akik jámborságukkal kérkednek. Azonban a keresztényi szeretet sokkal tisztább annál, semhogy egyetlen be nem ismert bűnt eltakarjon. János tanai nagyon fontosak azokra nézve, akik az utolsó napok veszedelmei között élnek. A legbensőbb összeköttetésben élt Krisztussal, tanításait hallgatta és csodáit saját szemével láthatta. Krisztusnak igaz tanúbizonysága volt, minek következtében ellenségeinek hazugságai hatástalanok maradtak.

[50]

### Nem alkuszik a bűnnel

János az igazi életszentség, a jámborság áldásának örvendhetett; de mégsem állította, hogy bűntelen volna; a tökéletességre töreke-

dett, ahogy Isten színe előtt élt. Kijelentette, hogy az az ember, aki Isten követőjének vallja magát, de Isten parancsolatainak megtartásra nem hajlandó: hazudik. „Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság” (IJn 2:4). Korunkban az emberek olyan szívesen kérkednek keresztényi nagylelkűségükkel, ám ezeket a szavakat szemforgató képmutatásnak bélyegeznék. Eközben azt tanítja az apostol, hogy ámbár keresztényi elnézést kell gyakorolnunk, mégis jogunk van arra, hogy a bűnt és a bűnöst nevének nevezzük, mert ez teljesen összeegyeztethető a keresztényi szeretettel. Szeressük azokat, akikért Krisztus meghalt és akiknek megváltása érdekében dolgozhatunk, de a bűnnel semmiféle megalkuvásra sem szabad jutnunk. A keresztényi szeretet ürügyén nem szabad az ellenszegülőkkel egyesülnünk. Isten a jelen korban élő népétől azt kívánja, hogy hasonló szilárdsággal küzdjön az igazságért, mint annak idején János tette. Rettenthetetlen bátorsággal szálljon síkra azon tévedésekkel szemben, amelyek a lelket kárhozatba taszítják.

### Életszentség útja: engedelmisség

Életemben sok olyan emberrel találkoztam már, aki azt állította, hogy élete büntelen. Ám, ha megvizsgáltuk életét a Biblia világosságánál, azonnal kitűnt, hogy Istent szent parancsolatait nyíltan megszegte. A szombat parancsolatának örök érvényessége mellett felhozott legvilágosabb érvek sem voltak képesek lelkiismeretüket felébreszteni. Istennek világos rendeleteit ugyan nem vonhatták kétségbe, de legkülönbözőbb módon igyekeztek magukat áthágásukért mentesíteni. Hangsúlyozták, hogy ők jámborok és a hét minden egyes napján imádják Istent. Azt mondják, hogy igen sok jámbor ember élt, aki a szombatot nem tartotta meg. A megszentelt életű embereket Isten nem kárhoztatja, még akkor sem, ha nem is tartják meg a szombatot. Isten sokkal irgalmasabb annál, hogy a hetedik nap megrontásáért megbüntesse őket. Környezetük sajtóságos embereknek tekintené őket, ha elkezdenék a szombatot tartani s a világi befolyásuknak csak ártanának ezzel. Különben is az államhatalom rendeleteit tiszteletben kell tartani.

Isten előtt értéktelen az a megszentelődés, amely egyik határozottan kijelentett parancsolatát lábbal tapossa. Isten törvénye szent,

azt büntetlenül senki sem szegheti meg. Aki az embereknek azt sugallja, hogy Isten egyik parancsolatát lelkiismeret-furdalás nélkül áthághatják a sötétség fejedelme, aki már a paradicsomban így szólt Évának: „Nem fogtok meghalni.” Éva azzal áltatta magát, hogy Isten bizonyára sokkal irgalmasabb annál, mintsem egyik jelentéktelennek és értelmetlennek látszó parancsának megszegéséért megbüntesse őt. Erre a téves következtetésre jutnak sok ezren, hogy ezáltal Isten törvényei iránti engedetlenségüket mentegessék. Akit Krisztus lelke hat át, Isten minden egyes parancsolatát készséggel fogja megtartani, tekintet nélkül a körülményekre, amelyek között él. Az Üdvözítő így szólott: „Én megtartottam Atyám parancsolatait.” Ádám és Éva megszegték Isten parancsolatait s bűnük rettenetes következményei szolgáljanak intő például, nehogy hozzájuk hasonlóan cselekedjünk. Krisztus a következő szavakkal imádkozott tanítványaiért: „*Szenteld meg őket a te igazságodban, a te igéd igazság*” (Jn 17:17). Az igazi szentség és jámborság az igazság iránti engedelmességből áll. Akik Istent teljes szívükből szeretik, minden egyes parancsolatát szeretni fogják. Az igazán megszentelt szív a legteljesebb összhangban van az isteni parancsok minden egyes szabályával, mert azok szentek, igazak és jók.

### Isten nem változik

Isten jelleme nem változott meg. Ő még mindig az a féltőn szerető Isten, mint akkor volt, amikor kinyilatkoztatta törvényét a Sínai-hegyen és saját ujjával a kőtáblákra írta. Azok, akik Isten szent törvényeit lábbal tapossák, mondhatják ugyan, hogy megszentelt életet folytatnak, de az igazi jámborság és a jámborsággal való üres [52] kérkedés két különálló dolog.

Az Újtestamentum nem változtatta meg Isten törvényeit. A negyedik parancsolat szombatjának szentsége olyan szilárd alappal bír, mint Isten királyi trónja. János apostol így ír: „*Valaki a bűnt cselekszi az a törvénytelenséget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenység. És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és őbenne nincsen bűn. Aki őbenne marad, egy sem esik bűnbe, aki bűnbe esik, egy sem látta őt, sem meg nem ismerte őt*” (1 Jn 3:4-6). Azokról, akik Krisztus híveinek adják ki magukat, akik állítják, hogy megszentelt életet élnek, holott Isten parancsolatait megszegik, jo-

guk van ugyanúgy vélekedni, mint Krisztus szeretett tanítványának. A keresztényeknek épp olyan csoportjával állott szemben, mint amikénnők bennünket manapság körbevesznek. Így inti híveit: „*Fiacskáim! senki el ne hitessen benneteket: aki az igazságot cselekszi, igaz az, amiként Ő is igaz. Aki a bűnt cselekszi, az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik*” (1Jn 3:7-8). Az apostol ehelyett a lehető legvilágosabban fejezi ki magát, ahogy ezt a tárgy megkívánta.

János leveleit a szeretet lelke hatja át. De ha olyan emberekkel találkozott, akik jóllehet Isten törvényeit lábbal taposták és ennek ellenére is jámborságukkal kérkedtek, nem habozott őket rettenetes lelki vakságukra figyelmeztetni. „*Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekedszük. Ha pedig a világosságban, járunk, amint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással és Jézus Krisztusnak az ő Fiának vére megtisztít bennünket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mibennünk. Ha megválljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamiságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt és az ő igéje nincsen mibennünk*” (1Jn 1:8-10).

Az a csodálatos eredmény, amely az evangéliumnak az apostolok és munkatársaik által való hirdetését koronázta, csak növelte Krisztus ellenségeinek gyűlöletét. Mindent megkíséreltek, hogy a munkának továbbfejlődését hátráltassák, míg végre sikerült nekik a római császárt is ellenük hangolni. Rettenetes üldözés kezdődött, amelyben számos keresztény életét veszítette. János apostol ekkor már agg ember volt, de azért nem szűnt meg az igazság tanát folytonosan hirdetni. A legnagyobb erővel és örömmel tett bizonyosságot, amit ellenségei nem tudtak megcáfolni, ami hittestvéreit bátorította.

Midőn a keresztények hite az üldözések következtében ingadozni látszott, az apostol méltósággal és erővel hangsúlyozta: *„Ami kezdettől fogva vala, amit hallottunk, amit szemeinkkel láttunk, amit szemléltünk és kezeinkkel illettünk, az életnek igéjéről... Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségtel legyetek velünk és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal”* (1Jn 1:1, 3).

János iránt a legelkeseredettebb gyűlölet izzott, mivel oly önfeláldozó hűséggel viseltetett Krisztus ügye iránt. Ő volt az egyedüli életben levő tanítvány, azok közül, akik a lehető legszorosabb összeköttetésben álltak Krisztussal és Isten országának ellenségei elhatárolták, hogy ezt a hű tanúbizonyosságot elnémítsák.

Azt hitték, hogyha ez sikerül nekik, Krisztus tanai nem terjednek tovább s ha az ügyet erélyesen elnyomják, az csakhamar teljesen feledésbe merül. Így Jánost a római ítélőszék elé állították. Tanait teljesen elferdítették. Hamis tanúk azzal vádolták, hogy nyilvánosan olyan tanokat hirdet, amelyek a nemzet jólétét és hatalmát aláássák.

Az apostol oly nemes egyszerűséggel számolt be hitéről, hogy szavai hatalmas benyomást gyakoroltak a jelenlevőkre. A hallgatók csodálkoztak bölcsességén és szónoki képességén. De minél meggyőzőbb módon tett bizonyosságot az igazságról, annál inkább gyűlölték az Úr ügyének ellenfelei. A császár haragra lobbant és káromolta Istennek és Krisztusnak nevét. Sem az apostol védekezé-

sét és érvelését, sem az elhangzott igazságokat nem cáfolhatta meg, tehát elhatározta, hogy a hű tanúbizonyságot elhallgattatja.

### Isten tanúja nem hallgat el!

Láthatjuk, hogy milyen keménnyé lehet az emberi szív, ha Isten szándékával erőszakkal szembehelyezkedik. Isten gyülekezetének ellenségei elhatározták, hogy a nép előtt büszkeségüket és hatalmukat továbbra is fenntartják. A császári rendelet értelmében az apostol Pátmosz-szigetére száműzetett. Ahogy saját maga mondja írásában: „Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonyágtételéért” volt száműzve. Ám Krisztus ellenségei teljesen célt tévesztettek midőn a hű bizonyágot hallgatásra akarták kárhóztatni. A száműzetés magányából is felhangzik az apostol szava, sőt elhat a idők végezetéig és a legünnepélyesebb igazságokat közli az emberiséggel amelyeket halandó megismerhet.

Az Égei-tengeren levő kis sziklás Pátmosz-szigetet a római uralom jelölte ki, hogy oda a súlyos gonosztevőket száműzze. Ám Isten szolgájára nézve a szomorú magány az ég kapujának bizonyult. Eddigi munkaterületéről eltávolították ugyan, de Isten színe elől elzárni nem tudták. Magányos otthonában összeköttetésbe léphetett a királyok Királyával és az isteni kinyilatkozás hatásait behatóban szemlélhette. Bőséges alkalmá nyílt, hogy a teremtés munkáin elmélkedjen és az isteni építőmester hatalmát csodálja. Korábbi éveiben az erős halmoknak a zöldellő völgyeknek és a termékeny lapályoknak örvendhetett és bennük csodálhatta a Teremtő bölcsességét és művészetét. Most olyan vidék környezetében volt, amely másoknak kopárnak és kietlennek tetszett volna. Ám ő ellenkezően vélekedett efelől. A vad kopáron emelkedő sziklákban és az éjjelenként ráboruló csillagos égboltban, János Isten mindenhatóságának megnyilatkozásait szemlélte. Számára minden Isten dicsőségének bélyegét hordta és hatalmát hirdette.

[55] Az apostol maga előtt látta a vízözön bizonyosságait, amely a föld színét elpusztította, mivel a rajta lakók nem engedelmeskedtek Isten parancsolatainak. A hatalmas sziklák, amelyek a föld mélységéből vetődtek a felszínre, hogy utat engedjenek az egész földet elárasztó vízözönnek, mind élénken tárták szemei elé Isten haragja kitörésének rettenetességét.



De amíg az egész környezet kopár és kietlen volt, a kék égbolt olyan ragyogó pompával borult az apostolra, mint az általa nagyon-nagyon szeretett Jeruzsálemben. Hadd szemlélje az ember a csendes éjszakán a mennyek dicsőségét, hadd csodálja Isten hatalmas műveit és az ég megszámlálhatatlan seregeit s hadd következtessen belőlük a Teremtő mindenhatóságára, amely ily éles ellentét által juttatja eszébe parányi semmis voltát. Ha valaki büszke és beképzelt, lépjen ki csendes éjszakán a szabad ég alá, vessen egy pillantást a csillagos égboltra, lehet gazdag, tehetséges vagy vonzó egyéniség is, a Végtelen jelenlétében meg kell aláznia magát.

A hatalmas vizek zúgásában, ahol mélység mélységhez kiált, a látnok szintén a Teremtő szavát hallotta. A tengernek vihartól korbácsolt árvái, a megbántott Isten haragjának kitörését jelképezte. A torony magasságú veszedelmesen tovarohanó hullámok, amelyeket egy láthatatlan kéz mégis korlátok közé szorított, ama végtelen hatalomról beszélt neki, amely a tengert is uralja. Ezzel szemben sajnálattal gondolt a törékeny, halandó férgekre, akik saját bölcsességükben és erejükben bízva szívükben felfuvalkodnak és úgy vélik, hogy egyenlőek Istennel. Mily vak és értelmetlen is az emberi büszkeség!

Ha Isten egyetlen óra alatt akár napsütésben, akár pedig esőben áldását árasztja a földre, ezáltal a természet képét sokkal jobban átalakítja, mint a tudományával és erejével dicsekvő ember egy egész életen át.

A kietlen szigeten lévő magányában a száműzött próféta Isten hatalmának megnyilatkozását látta. Úgy érezte, hogy a természet művei és tüneményei őt is Istenhez vonzzák és vele egyesítik. A léleknek Isten utáni bensőséges vágya és az áhítatos imák a sziklás Pátmoszról a mennybe szálltak. Miközben János a sziklákat szemlélte, Krisztusra gondolt, az ő erősségének szirtjére, akinek oltalmában félelem nélkül rejtőzhetett.

### János előtt megelevenedik Isten törvénye

[56]

Az Úrnak János által megemlített napja a szombat, amelyen Isten a teremtés művétől megpihent és amelyet megáldott és megszentelt, mivel azon nyugodott meg. A magányos szigeten épp oly szentül megünnepelte János a szombatot, mintha csak népe között tanított és

a gyülekezetben az ígét hirdette volna. A kopár sziklák, amelyekkel János lépten-nyomon találkozott Hóreb sziklás hegyére emlékeztették, amelyen Isten a Tízparancsolatot közölte népével s amelyen így szólott: *„Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt”* (2Móz 20:8).

Ama hegy ormáról Isten Fia szólott Mózeshez. Isten a sziklákat szentélyévé avatta. Az örök halmok képezték templomát. Az isteni törvényhozó alájött a sziklás hegy ormára, hogy törvényét oly ünnepélyes módon hirdesse ki, hogy az maradandó benyomást gyakoroljon az emberre; így látva annak dicsőségét és hatalmát féljen a törvények megszegésétől. Isten mennydörgés és villámlások között nyilatkoztatta ki törvényét, sűrű felhő borult a hegyekre és Isten szava hatalmas hangú harsonához hasonlóan csendült meg. Isten törvénye megváltoztathatatlan és a táblák, amelyekre azokat írta, kőből voltak, hogy azáltal is jelezze előírásainak örök érvényét. Hóreb sziklás ormai szent helyeivé lettek mindazoknak, akik Istent szerették és parancsolatait megőrizték.

### Egyedül Istennel

Miközben János a Hóreb hegyén végbement események felett elmélkedett rászállott annak lelke, aki a hetedik napot megszentelte. Az apostol Ádámra gondolt, aki az isteni parancsot megszegte s bűnének rettenetes következményei elvonultak lelki szemei előtt. Úgy vélte, hogy Isten végtelen szeretete, amely az ő egyszülött Fiát elküldte, hogy az elveszett emberiséget megváltsa, sokkal felségesebb mintsem emberi szavakkal azt kifejezhetnénk. Midőn ezt levelében megemlíti Isten gyülekezetéhez és a világhoz fordulva a következő ünnepélyes szavakkal kiált fel: *„Lássátok mily nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk! A világ azért nem ismer minket, mert még nem ismerte meg őt”* (1Jn 3:1). Ő János előtt csodás rejtély volt, hogy Isten miképpen áldozhatta fel egyszülött Fiát a lázadó emberiség megváltásáért. Nem birta eléggé csodálni Isten szeretetét és a megváltás tervét, mely által a menny ily végtelen áldozatot hozott és hogy azt emberek, kiknek érdekében történt még vissza is utasíthatják.

János teljesen el volt zárva a világtól. Midőn a teremtés művei által mind több és több fogalmat alkotott magának a Teremtő

isteni lényéről, az istenfélelemben állandóan növekedett. Sokszor kérdezte önmagától: Vajon az emberek, akik teljesen Istenre vannak utalva, miért nem igyekeznek vele békességben élni a lehető legteljesebb engedelmisséget tanúsítva? Az Úr bölcsessége végtelen és hatalma nem ismer határt. Ő uralja az eget s annak megszámlálhatatlan csillagseregét. Ő tartja fenn a legteljesebb összhangban az összes teremtett dolgok fenségét és szépségét. A bűn nem más, mint Isten törvényeinek áthágása és a bűn zsoldja a halál. Soha sem lehetett volna félreértés, ha a bűn nem lopódzott volna be. Isten parancsolatának megszegése okozta és okozza mindazt a nyomort, amely a teremtményekre nehezedik. Miért nem akar az ember Istenével megbékülni?

Nem csekély dolog Isten ellen vétkezni s a visszás emberi akaratot szembehelyezni a Teremtő akaratával. Még ebben a világban is előnyére válik az embernek, ha Isten parancsainak engedelmeskedik. Bizonyára az embernek legfőbb érdeke, hogy Istennek engedelmeskedjen és békességben éljen vele. A mező állatai a bennük levő ösztön folytán engedelmeskednek Isten akaratának. Így szól a nagy, büszke tengernek: „Idáig jöjj és ne tovább!” — és a hullámok azonnal engedelmeskednek szavának. Az égi testek Isten parancsa alapján a legnagyobb rendben keringnek pályájukon. Az összes földi teremtmények közül egyedül az ember engedetlen, lázadó! Pedig egyedül az ember bír olyan képességekkel, értelemmel, hogy Istenhez való viszonyát és az isteni szent törvények követelményeit megérthesse; egyedül neki van lelkiismerete, hogy a törvényszegés bűnét átérezze, amely békével és örömmel tölti el, ha engedelmes volt.

Isten az embert szabad, erkölcsös lénynek teremtette, és választására bízta, hogy neki engedelmeskedjen vagy engedetlen legyen. Az örök élet ígérete — a dicsőség örök élvezete — képezi azok jutalmát, akik Isten akaratát teljesítik, de Isten haragja fenyegeti azokat, akik parancsolatait megvetik.

### Isten fensége

[58]

Midőn János, Isten műveiben megnyilvánuló dicsősége felett elmélkedett, a Teremtő nagyságának és fenségének érzete hatotta át. Úgy gondolta, hogy Isten dicsőségéből semmit sem vonna le, ha

ezen kicsiny világ minden lakója megtagadná az iránta való engedelmességet. Hiszen Istennek hatalmában állana a föld színéről minden halandót eltörölni és helyette újabb nemzetséget teremteni, amely nevét magasztalja; mert Isten a legkevésbé sem függ az emberektől. Felszólíthatná a menny seregeit is, hogy dicsérő himnuszokat zengjenek a teremtő nevének. *„Az eget dicsérik a te csodadolgaidat Uram: a te hűségessé voltodat az Úrhoz, s ki olyan, mint az Úr a szentek fiai közül? Igen rettenetes Isten ő a szentek gyűlésében és félelmetes mindazokra, akik körülötte vannak”* (Zsolt 89:6).

### Krisztus szól Jánoshoz

János visszaemlékezett azokra a csodálatos eseményekre, amelyeknek Jézus életében volt tanúja. Gondolatban még egyszer átéli azokat a drága alkalmakat, amelyekben részesülhetett és ez az emlékezés felemeli és boldoggá teszi. Azonban egyszerre feleszmél gondolataiból; világosan hallható hang szól hozzá. Megfordul, hogy lássa honnan ered a hang és íme legnagyobb csodálatára az Urat pillantja meg, akivel együtt járt, akit szeretett és szenvedéseinek tanúja volt. De milyen más volt a Megváltó megjelenése. Többé már nem a „legmegvetettebb és megaláztatottabb.” Megaláztatásának egyetlen jelét sem hordja többé. Szemei olyanok, mint a tűzláng és lábai, mint az izzó érc. Szava oly ünnepélyesen cseng, mint hatalmas vizeknek zúgása. Arca ragyog, mint a déli nap legteljesebb pompájában. Kezében hét csillagot tart, amelyek a gyülekezetek angyalait ábrázolják. Szájából éles kétélű kard jó ki, amely igéjének hatalmát jelzi.

János, aki Urát oly végtelenül szerette, aki hűségesen kitartott mellette minden szenvedésen át és aki az igazsághoz hű maradt, ő sem tudja elszünetelni Krisztus dicsőségének színét, hanem mint halott terül el a földön. Ámde Jézus kinyújtja kezét szolgáljára és így szól hozzá: *„Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó és az Élő, pedig halott valék és íme élek örökkön-örökké... ”* (Jel 1:17). János erőt nyert, hogy elviselhesse megdicsőült Urának jelenlétét. És ekkor fenséges jelenetekben mutatta meg előtte Isten az eljövendő századokkal való tervét. A mennyei hazának dicsőségét szemlélhette. Megláthatta Istennek trónját és a megváltottaknak fehérbe öltözött tömegét. Hallotta a mennyei seregek zenéjét és azok győ-

zelmi énekét, akik a Bárány vére és bizonyosságának beszéde által diadalmaskodtak.

### Az alázatos tanítvány

A szeretett tanítvány olyan magasztos kiváltságokban részesült, amelyeket halandó csak a legritkább esetben nyerhet. De ő annyira hozzá hasonult Üdvözítőjéhez, hogy nem fuvalkodott fel. Alázatossága nem csupán vallomásokból állott; lényének olyan erénye volt, amely úgy fedte őt, mint testén a ruhája. Jócselekedeteit igyekezett elrejtteni, és mindent került, ami által mások figyelmét magára irányíthatta volna. Az evangéliumban többször beszél János arról a tanítványról, akit az Úr szeretett, de elhallgatja azt a tényt, hogy a szeretett tanítvány: ő maga volt. Teljesen önzetlen életet folytatott. Mindennapi életében a szó legszorosabb értelmében tanította és gyakorolta a keresztényi szeretetet és irgalmasságot. A legmagasabb fogalmai voltak arról a szeretettől, amelynek a keresztények között uralkodni kell. Ezt a szeretetet olyan jellemvonás gyanánt ábrázolja, amely Krisztus minden egyes követőjének ékességét kell hogy képezze. Enélkül a keresztényi névre emelt mindennemű igény jogtalan!

János apostol a gyakorlati jámborságot tanította. Csalhatatlan szabályokban tárja fel a keresztényi magaviselet kellékeit. Tiszta szívűeknek és becsületeseknek kell lenniük eljárásukban, modorukban. Az üres hitvallomásokkal semmi esetre sem ériék be. Félreérthetetlen módon tanította azt az igazságot, hogy igazi keresztények csak úgy lehetünk, ha Krisztushoz igyekszünk hasonlókká lenni!

Jánost állandóan az a vágy hevítette, hogy alkalmazkodjon Isten akaratához. Az apostol olyan buzgón követte minden tekintetben Mesterét és Krisztus tisztaságáról és szentségéről olyan magasztos fogalmai voltak, hogy Mesteréhez hasonlítva saját jelleme rendkívül hiányosnak tűnt fel előtte. Amikor Jézus megdicsőült testtel lépett János elé, egyetlen pillanat elég volt, hogy élettelenül terüljön el a földön. Hasonló érzelmek uralják mindazokat, akik az ő Urukát és Mesterüket a legjobban ismerik. Minél behatóbban tanulmányozzák Jézus életét és jellemét, annál inkább tudatára ébrednek saját bűnös voltuknak, annál kevésbé állítják, hogy megszentelt életűek s még kevésbé fognak azzal dicsekedni.

## Tizedik fejezet — A krisztusi jellemvonások kialakulása

A keresztény jelleme mindennapi életében mutatkozik meg. Krisztus mondta: „*Minden jó fa jó gyümölcsöt terem; a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem*” (Mt 7:17). Megváltónk önmagát egy szőlőtőhöz hasonlítja, tanítványait pedig annak venyigéihez. Hátaozottan kijelenti, hogy aki az ő tanítványa akar lenni, annak jó gyümölcsöt kell teremni, ezután pedig megmutatja, hogy a venyigék mily módon lehetnek gyümölcsözők. „*Maradjatok énbennem és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanem ha a szőlőtőkén marad, aképpen ti sem hanem ha énbennem maradtok*” (Jn 15:4).

Pál apostol leírja azokat a lelki gyümölcsöket, amelyeket a kereszténynek teremnie kell. „*De a léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békeesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség*” (Gal 5:22). Mindezek a becses kegyelmi ajándékok Isten törvényeinek a gyakorlati életben alkalmazott elvei.

Isten törvénye az egyedüli zsinórmértéke az erkölcsi tökéletességnek. Ezt a törvényt gyakorlatilag a legteljesebben Krisztus élete mutatta be. Ő önmagárólmondotta, hogy az Atyának parancsait megtartotta. Csak az ilyen engedelmesség felel meg az Isten szavában kifejezett követelményeknek. „*Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt*” (1Jn 2:6). Ha netán arra gondolnánk, hogy mi erre képtelenek vagyunk, jusson eszünkbe az Úr ígérete: „*Elég néked az én kegyelemem*” (2Kor 12:9). Közben magunkat Isten törvényének égi tükreben szemléljük, belátjuk a bűnnek rendkívül szennyes voltát és tudatára ébredünk szomorú állapotunknak. De a bűnbánat és hit által megállhatunk Isten előtt, aki kegyelmében képessé tehet bennünket parancsolatai iránti engedelmességre.

### Isten és embertárs szeretete

[62]

Akik őszintén szeretik az Urat, azok komolyan törekedni fognak akaratának megismerésére és teljesítésére. János apostol, akinek levelei oly kimerítően beszélnek a szeretetről, így szól: „*Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait...*” (1Jn 5:3). Az a gyermek, aki szüleit szereti, az irántuk való engedelmesség által fogja szeretetét bebizonyítani, ám az önző, hálátlan gyermek vajmi keveset törődik szülei akaratával, értük csak a lehető legkevesebbet teszi; de mégis egyenlő jogokat akar élvezni az engedelmes és hűséges gyermekkel. Ugyanígy különbséget tehetünk azok között is, akik Isten gyermekeinek nevezik magukat. Sokan azok közül, akik érzik, hogy szeretetének és gondviselésének tárgyai s akik vágyakoznak Isten áldásában részesülni, nem találnak örömet az Úr iránti engedelmességben. Isten követelményeit kellemetlen kényszernek és parancsolatait nehéz igának tekintik. Ám aki teljes szívből vágyik az igazi szentségre és jámborságra, annak kimondhatatlan öröme szolgál minden egyes parancsnak a teljesítése s bánkódik azon, ha ennek nem tud kellőképpen megfelelni.

Parancsunk van, hogy szeressük egymást, mint Krisztus is szeretett bennünket. Azzal bizonyította be és pecsételte be irántunk való szeretetét, hogy életét is feláldozta a mi megváltásunkért. A szeretett tanítvány is azt mondja, hogy nekünk is késznek kell lennünk életünket testvéreinkért feláldozni. Mert „mindaz, aki szereti a szülőt, azt is szereti, aki attól született.” Ha Krisztust szeretjük, akkor azokat a testvéreket is szeretnünk kell, akik jellemükben és életükben az Úrhoz hasonlítanak. De nem csupán ezeket, hanem mindazokat szeretnünk kell, „akiknek nincs reménysége és akik Isten nélkül vannak a világban.” A bűnösökért hagyta el Krisztus mennyei hazáját és jött a földre, hogy érettünk szenvedjen és meghaljon. Ezért dolgozott, szenvedett és imádkozott, míg végre megtört szívvel és elhagyatva azoktól, akiket meg akart menteni, a Golgotán kilehelte lelkét.

### Példakép követése

[63]

Sokan visszarettennek olyan élettől, mint amelyet Üdvözítőnk élt. Úgy érzik, hogy igen nagy áldozatba kerülne példájának követése, hozzá hasonló gyümölcsök termése. Sőt még Isten megtisztító

metszéseit is tűrni kellene, hogy több gyümölcsöt teremhessenek. Ám ha a keresztény csak csekély eszköznek tekinti magát Krisztus kezeiben és ha állandóan igyekszik minden kötelességének teljesítésére, bízva az Úr által megígért segítségben, úgy Krisztus igáját könnyűnek találja, azt szívesen hordja és az Úr terhét könnyűnek nevezi. Bátran tekint fel és bizalomteljesen mondhatja: „...tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ama napra” (2Tim 1:12).

Ha életünk útján akadályokat találunk, és azokat hűségesen legyőzzük, ha ellenállást és gyalázatot szenvedünk és Krisztus nevében kivívjuk a győzelmet, ha súlyos felelősséget hordozunk és Mesterünk szellemében minden tőlünk telhetőt megteszünk, akkor hatalmát és hűségét jól megismerjük. Többé nem szükséges magunkat mások tapasztalataira bízni, mert személyesen szerezhetünk meggyőződést mindenről. A régi samaritánusokkal együtt elmondhatjuk: „... mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonyly ez a világ idvezítője, a Krisztus” (Jn 4:42).

Minél behatóbban szemléljük Jézus jellemét, és minél inkább átérezzük megváltó erejét, annál nagyobb mértékben ébredünk tudatára saját gyengeségünknek és fogyatkozásainknak; és annál komolyabban tekintünk fel hozzá, mint erősségünkre és megváltónkra. Saját erőnkől nem vagyunk képesek lelkünk beszenyezett templomát megtisztítani, de amennyiben Isten iránti vétkeinket megbánjuk és Krisztus érdemében bűneinknek bocsánatát kérjük, az Úr olyan hittel ruház fel bennünket, amely a szeretet által munkálkodik és megtisztítja a szívet. A Krisztusba vetett hit és az Isten parancsolatai iránti engedelmisség által megszentelt életet élhetünk, hogy alkalmasak lehessünk a dicső országra, a szent angyalok és a fehér ruhába öltözött szentek társaságára.

[64]

### **Közösség Krisztussal: kiváltság**

Nem csak kiváltsága, hanem kötelessége is minden egyes kereszténynek, hogy a Megváltóval a lehető legszorosabb összeköttetésben éljen s hogy az isteni dolgokban gazdag tapasztalatokat tegyen. Akkor élete termékeny lesz jó cselekedetekben. Krisztus mondta: „Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete...” (Jn 15:8). Ha jámbor, kegyes életű emberek életrajzát olvassuk, azt



hisszük, hogy lehetetlen nekünk is hasonló tapasztalatokat szerezni. De ez korántsem áll. Krisztus mindnyájukért meghalt; megígérte, hogy sokkal inkább kész Szentlelkét azoknak ajándékozni, akik azt tőle kérik. Mint ahogy földi szülők szívesen látják el gyermekeiket értékes adományokkal. A próféták és apostolok sem csoda által tökéletesítették keresztényi jellemvonásaikat. Hanem felhasználták azokat az eszközöket, amelyeket Isten rendelkezésükre bocsátott; s akik hozzájuk hasonlóan buzgólkodnak, hasonló eredményeket fognak elérni.

### Pál imája a gyülekezetért

Pál apostol az efézusi gyülekezethez intézett levelében hangsúlyozza az „evangélium titkát” „Krisztus kikutathatatlan gazdagságát” és biztosítja a testvéreket, hogy szüntelen imádkozik lelki jólétükért.

„Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt. Akiről neveztetik minden nemzetség mennyen és földön, hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő lelke által a belső emberben, hogy lakozzék a Krisztus hit által a ti szívetekben; a szeretetbe ti meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy eképpen beteljesedjete az Istennek egész teljességéig” (Ef 3:14-19). Korinthusi testvéreinek így ír: „Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. Hálát adok az én Istenemnek mindenkor tífelőletek, az Isten ama kegyelméért, mely néktek a Krisztus Jézusban adatott, mivelhogy mindenben meggazdagodtatok őbenne, minden beszédben és minden ismeretben, amint megerősítettet tibennetek a Krisztus felől való bizonyágtétel. Úgy, hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtök, várván a mi Urunk Jézusnak megjelenését” (1Kor 1:4-7). Ezek a szavak nem csupán a korinthusi gyülekezetnek szólnak, hanem azok érvénnyel bírnak Isten egész népére az időknek végezetéig. Minden egyes keresztény örvendhet a megszentelt élet áldásának.

Az apostol így folytatja szavait: „Kérlek azonban titeket atyámfiain a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképpen szóljatok és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen

[65]

egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben” (1 Kor 1:10). Pál apostol bizonyára nem kért volna tőlük lehetetlent. Az egyetértés a keresztyéni tökéletesség biztos eredménye.

A kolossébeliekhez írt levél kifejzi mindazokat a magasztos kiváltságokat, amelyekről Isten gyermekei biztosítottak: „Mivelhogy hallottuk a ti hiteteket a Krisztus Jézusban és a szeretetet, amellyel minden szentekhez vagytok... amely naptól fogva ezeket hallottuk nem szűnünk meg érettetek imádkozni és hogy betöltessetek az Isten akaratának megismerésével minden lelki bölcsességben és értelemben, hogy járjatok méltóan az Úrhoz teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremvén és nevedekvén az Isten megismerésében; minden erővel megerősítettvén az ő dicsőségének hatalma szerint minden kitartásra és hosszútűrésre, örömmel” (Kol 1:4-11).

### A szentség színvonala

Az apostol maga is törekedett az életszentség ama fokára eljutni, amelyet testvérei elé tárt. A filippibelieknek a következőképpen írt: „De amelyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt... Hogy megismerjem Őt és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az ő halálához; ha valami módon eljuthatnék a halottak feltámadására. Nem mondom, hogy már elértem, vagy hogy már tökéletes volnék; hanem igyekezem, hogy el is érjem, amiért meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Atyámfiái, én enmagamról nem gondolom, hogy már elértem volna. De egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam megett vannak, elfelejtvén, azoknak pedig amelyek előttem vannak nekik dőlván, célegyenest igyekszem az Istennek a Jézus Krisztusban onnét felülről való elhívása jutalmára” (Ef 3:7-14). Végtelen különbséget találunk az apostol e szerény szavai és azoknak dicsekvő és beképzelt beszéde között, akik önelégült jámborságukkal magukat büntelennek tartják. Csakis saját életének tisztasága és hithűsége adott erőt, jelentőséget és fontosságot intelmeinek, melyeket hittestvéreihez intézett.

## Isten akarata

Pál apostol nem habozott minden egyes alkalommal hangsúlyozni a bibliai életszentség fontosságát. Így szólott: *„Mert tudjátok, milyen parancsolatokat adtunk néktek a Jézus Krisztus által. Mert ez az Isten akarata: a ti szentté lételetek. ”* *„Annakokáért szerelmeseim, amiképpen mindenkor engedelmeskedtetek, nem úgy, mint az én jelenlétemben csak, hanem most sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességteket; Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből. Mindeneket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjétek; hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták Istennek szepőlőtlén gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok a világon ”* (Fii 2:12-15).

Titusnak megparancsolta, hogy tanítsa a gyülekezetet, hogy noha megváltásukért Krisztus érdemeire támaszkodjanak, azonban Istennek szívükben lakozó kegyelme az élet minden egyes kötelezettségének hű teljesítését kell hogy munkálja bennük. *„Emlékeztessd őket, hogy a fejedelemségeknek és hatalmasságoknak engedelmeskedjenek, hódoljanak minden jócselekedetre készek legyenek... teljes szelídséget tanúsítván minden ember iránt... Igaz ez a beszéd és akarom, hogy ezeket erősítsed, hogy igyekezzenek jó cselekedetekkel elöljárni azok, akik Istenben hívökké lettek. Ezek jók és hasznosak az embereknek”* (Tit 3:1-2, 8).

Pál apostol minden igyekezetével szívünkbe akarja vésni azt a tényt, hogy az igaz istentiszteletnek alapja és a keresztyéni kegyelmi ajándékoknak koronája: a szeretet és hogy Istennek békessége csak annak a szívében lakozik, akit ez a szeretet áthat. *„Öltözzétek fel azért mint az istennek választottai szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést; elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, azonképpen ti is; mindezek fölébe pedig öltözzétek fel a szeretetet, mint amely a tökéletességnek kötele. És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben, amelyre el is hívatatok egy testben; és háládatosak legyetek. A Krisztusnak beszéde lakozzék tibennetek gazdagon, minden bölcsességben, tanítván és intvén egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, hálával*

[67]

*zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak. És mindent. ..az Úr Jézusnak nevében cselekedjétek, hálát adván az Istennek és Atyának Ő általa” (Kol 3:12-17).*

Sokan, akik törekszenek, hogy szívük tiszta és életük megszentelt legyen, gyakran elcsüggednek. Állandóan önmagukat szemlélik s a hit hiányát panaszozzák; mivel hiányát oly élénken átérzik, úgy vélik, hogy nem tartanak igényt Isten áldására. Ezek az emberek az érzelmet a hittel tévesztik össze. Nem látják meg az igaz hit egyszerűségét és ezért lelki világukba homály borul. Ne foglalkozunk oly sokat önmagunkkal, gondoljunk inkább Isten irgalmára és jóságára, hogy az Úr, adott szavát biztonnyal beteljesíti! Ne saját hitünkben, hanem Isten ígéreteiben bízunk! Ha megbánjuk, hogy Isten törvényét a múltban áthágtuk, és erősen elhatározzuk, hogy a jövőben engedelmességgel adózunk neki, akkor bizvást hihetjük, hogy Isten, Krisztus érdeméért, elfogad bennünket és megbocsátja bűneinket.

Lelkünkre gyakran fog még homály és csüggedés borulni ami már már uralmába kerít bennünket, de bizalmunkat sohasem szabad elveszítenünk. Szemeinket Jézusra kell irányítanunk, érzelmeinktől függetlenül. Igyekezzünk összes felismert kötelezettségeinket a lehető leghűségesebben teljesíteni és nyugodjunk meg Istennek ígéreteiben!

### **Hitélet**

Méltatlanságunk érzete sokszor fogja lelkünket megrettenteni, de ez nem bizonyítja azt, hogy akár Isten velünk szemben, avagy mi Vele szemben megváltoztunk volna. Ne akarjuk érzelmeinket bizonyos fokra felcsigázni! Ma már talán nem tudunk a tegnapi békeségének és örömeinek örvendeni, de hittel ragadjuk meg Krisztus kezét és a homályban épp olyan tökéletesen bízunk benne, mint a világosságban.

Sátán gyakran fülünkbe súghatja: „Te sokkal nagyobb bűnös vagy, semhogy Krisztus megmenthetne!” Bár beismerjük, hogy tényleg bűnösök és méltatlanok vagyunk, de feleljünk a kísértőnek a következőképpen: „A kiengesztelés által Krisztust az én Megvál-

tómnak tekintem. Nem a saját érdemeimben, hanem Jézus drága vérében bízom, amely megtisztít engem. A jelen pillanatban is Krisztuson csüng gyenge lelkem!” Legyen a keresztényi élet az állandó, élő hit élete! A meggingathatatlan bizalom és reménység az, ami nyugalmat és békességet nyújthat a léleknek az Úrban.

### Álljatok ellene a kísértésnek!

Ne csüggedjete el, még ha éreznétek is szívetek keménységét! Minden akadály, minden egyes benső ellenség, csak növeli Krisztusra utaltságotokat. Ő Azért jött, hogy a kőszívet eltávolítsa és hússzívet adjon nektek. Tekintsetek reá és kérjétek különös kegyelmét, hogy sajátos hibáitokat legyőzhessétek! Ha kísértés közeledik felétek, álljatok ellene a gonosz unszolásának és szóljatok lelketekhez így: „Hogyan is hozhatnék ilyen szégyent Megváltómra? Én Krisztusnak adtam át magam, többé nem végezhetem Sátán munkáját.” Hívjátok a Megváltót segítségül, hogy minden bálványotokat feláldozhassátok és hogy kedvenc bűneitektől megszabadulhassátok! Irányítsátok hitetek szeméit Jézusra, amint az Atya trónja előtt áll, átszegezett kezeit mutatja és érettetek könyörög. Higgyétek, hogy dicsőséges Megváltótok megadja nektek a szükséges erőt!

### Lássunk hitben

Tekintsetek hittel azokra a koronákra, amelyek a győzőkre várnak és halljátok a megváltottak dicsénekeit: „*Méltó a Bárány, aki megöletett és megváltott bennünket!*” (Jel 5:12). Nézd e jeleneteket, mint élő valóságokat! Midőn István, az első keresztény vértanú, rettenetes küzdelmét vívta a sötétség hatalmasságaival, fejedelmeivel és az ég alatt levő rossz lelkekkel, így kiáltott fel: „...*ímé látom az egeket megnyílni, és az embernek Fiát az Isten jobbja felől állani*” (ApCsel 7:56). A világ Megváltója megnyilatkozott neki, amint a mennyből mély részvétellel tekintett le rá; és Krisztus színének dicső világossága olyan fényel verődött Istvánra, hogy még ellenségei is úgy látták arcát, mint egy angyalét.

[70]

Ha többet foglalkoznánk Krisztussal és a mennyei világgal, hatalmas indítékot, buzdítást nyernénk a kitartásra és segítséget az Úr harcainak megküzdésére. Büszkeség és a világ szeretete kiveszne

belőlünk, ha elmélkedünk annak a jobb földnek dicsőségén, amely nemsokára otthonunk lesz. Krisztus szeretetéhez hasonlítva, minden földi öröm jelentéktelenné válik.

Senki se képzelje vagy vélje, hogy minden komolyabb törekvés nélkül is birtokába juthat Isten szeretete biztosítékainak. Ha hosszú ideig foglalkozunk földi dolgokkal, úgy nehezünkre esik a megszo-  
kott gondolatmenetet megváltoztatni. A leggyakrabban az érdeklő az embert s az veszi figyelmét igénybe, amit szeme közvetlenül lát és füle hall. De ha Isten városába akarunk bejutni és Krisztus dicsőségét akarjuk látni, akkor meg kell szoknunk, hogy Őt a hit szemével szemléljük. Krisztus szavai és lénye képezzék gondolataink és beszélgetéseink tárgyát s legalább naponként szakítsunk egy kis időt szent dolgok feletti áhítatos elmélkedésre.

### A lelkiismeret szava

A megszentelődést naponként kell munkálnunk. Senki se áltassa magát azzal, hogy Isten megbocsátja bűneinket és megáldja, miközben valamely rendeletét, követelményét lábbal tapossa. Valamely ismert bűnnek szándékos elkövetése elnyomja a lelkiismeret szavát és elszakítja lelkünket Istentől. Ha még áhítatos érzelmek hatnak is át, Jézus nem lakozhat olyan szívben, amely Isten törvényét megveti. Isten csak azokat tiszteli, akik Őt is tisztelik.

„...annak vagytok szolgálói, akinek engedelmeskedtek... ” (Róm 6:16). Ha a haragnak, az élvezetnek, a kapzsiságnak, a gyűlöletnek, az önzésnek, vagy bármely más bűnös indulatnak adjuk át magunkat, annak a bűnnek szolgálói leszünk. „Senki sem szolgálhat két úrnak” (Mt 6:24). Amíg a bűnt szolgáljuk, addig nem szolgálhatjuk Krisztust. A keresztény érezheti a bűn unszolását, mert a test ellenségeskedik a lélekkel és a lélek a testtel és köztük állandóan folyik a harc. Ekkor van szükségünk Krisztus segítségére. Az emberi gyengeség egyesül az isteni erővel és a hit így kiált fel: „De hála az Istennek, aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által” (1 Kor 15:57).

[71]

## Ügyelj szokásaidra!

Ha Istennek tetsző jellemet akarunk fejleszteni, akkor szokásainkat Isten Igéjéhez kell alkalmaznunk. A mindennapi ima olyan szükséges a kegyelemben való növekedéshez, a lelki élethez, mint a táplálék a testi egészség fenntartására. Emelkedjünk fel gyakran imában Istenhez! Ha gondolataink elterelődnének, uralnunk kell azokat; kitartó törekvés végül is eredményre vezet és később élvezetünké válik az ima. Krisztustól távol egy pillanatig sem érezhetjük magunkat biztonságban. Jelenlétét minden egyes lépésünkönél biztosíthatjuk, de csak úgy, ha az általa kitűzött feltételeknek elget teszünk. Legyen a hit a legfőbb dolog életünkben! Minden egyéb ügy ennek legyen alárendelve. Minden testi-, lelki és szellemi erőnket a keresztyeni küzdelembe kell beállítanunk. Ha erőt és kegyelmet kérve Krisztusra tekintünk, akkor olyan bizonyos lesz győzelmünk, mint amilyen bizonyos, hogy Krisztus érettünk meghalt.

## A lélek értékelése

Mindig közelebb kell jutnunk a kereszthez. A magunkba szállás a keresztlábánál az első leckéje a békességnek, amelyet meg kell tanulnunk. Jézus szeretetét ki foghatja fel?! Sokkal gyengédebb és önzetlenebb, mint az anyai szeretet. Ha az emberi lélek értékét meg akarjuk ismerni, akkor élő hittel kell a keresztre tekintenünk és már itt tanulmányoznunk kell azt, meg kell ismerkednünk azzal, ami a megváltottak éneke és tudománya lesz az örökkévalóságon át. Időnket és szellemi képességeinket csak úgy tudjuk eléggé értékelni, ha ismerjük a megváltásunkért fizetett ár nagyságát. Mily háládatlanok vagyunk Isten iránt, ha szeretetünket, szolgálatunkat és ragaszkodásunkat tőle megvonva őt jogos tulajdonától megraboljuk. Vajon túl nagy áldozatot hozunk-e, ha magunkat annak ajánljuk, Aki érettünk mindent feláldozott? Vajon előnybe részesítsük-e a világ barátságát azon halhatatlan dicsőséggel szemben, amelyet Krisztus ajánl fel nekünk? „Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyi székében” (Jel 3:21).

[72]



## Fel! Előre!

A megszentelődésben állandóan felfelé kell haladnunk. Péter apostol nagyszerűen elénk tárja fokozatait: „*Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván a ti hitetek mellé ragasszatok jócselekedetet, a jócselekedet mellé tudományt, a tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet, a kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztusnak megismerésére nézve... Annakokáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívástokat és kiválasztatásokat erőssé tenni, mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha. Mert ekképpen gazdagon adatik majd néktek a mi Urunknak és megtartónknak a Jézus Krisztus örök országába való bemenetel*” (2Pt 1:5-11).

Ezek a szavak elég világosan vázolják az igaz ösvényt, amelyen ha haladunk biztonnal nem fogunk megbotlani. Akik e keresztyényi kegyelmi ajándékok elnyerése után vágyakoznak és a gyarapítás terve szerint munkálkodnak, azoknak megígérte az Úr, hogy lelki adományait megsokszorozza. Péter apostol így szól azokhoz, akik ezt a hitet elnyerték: „*Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézusnak a mi megtartó Urunknak megismerésében*” (2Pt 1:2). Az isteni kegyelem lehetővé teszi mindazoknak, akik erre vágyakoznak, hogy a földről a mennybe vezető fénylő létra fokain át végül ujjongással és örökkévaló örömmel vonuljanak be az Isten városának kapuin.

Megváltónk igényt tart egész lényünkre; legelső és legszentebb gondolatainkat és legtisztább legbensőségesebb érzelmeinket kéri [73] tőlünk. Ha tényleg részeseivé lettünk az isteni természetnek, akkor az Úr dicsérete tölti be szívünket és árad szét ajkunkról. Biztonságunk egyedül az, ha magunkat teljesen alárendeljük Istennek és a kegyelemben és az igazság ismeretében állandóan növekszünk.

## Pál győzelmi éneke

Pál apostolt Isten annyira kitüntette, hogy elragadtatott a harmadik évig, ahol az apostol olyan kimondhatatlan mennyei dicsőséget

szemlélt, amelyet le nem írhatott. De ez nem tette dicsekvővé vagy önhitté. Megértette a folytonos éberségnek és az önmegtágadásnak fontosságát és határozottan kijelentette: *„Hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem; hogy míg másoknak prédikálok magam valami módon méltatlanná ne legyek”* (1Kor 9:27).

Pál apostol sokat szenvedett az igazságért, de panasz mégsem hagyta el ajkait. Miközben munkával, gonddal és önfeláldozással teljes életére visszatekint, így szól: *„Mert azt tartom, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely nekünk megjelentetik”* (Róm 8:18). Isten hű szolgájának győzelmi kiáltása elhat hozzánk is: *„Kicsoda szakaszt el a Krisztus szerelmétől? nyomorúság vagy szorongattatás vagy üldözés, vagy éhség, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é?... De mindezekben felettébb diadalmaskodunk Az által, aki minket szeretett. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény sem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, amely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban”* (Róm 8:35-39).

Jóllehet Pál apostol végül római börtönéhez volt kötve, el volt zárva a világosságtól és a levegőtől, eltiltva az evangélium munkájától s minden pillanatban halálos ítéletét várhatta, de mégsem engedett a kételynek, nem esett kétségbe. Homályos börtönéből is kihat lélekmentő hitének és bátorságának bizonyágtétele, amely a későbbi századokban az összes szenteknek és mártíroknak buzdítására szolgált. Szavai találó módon jellemzik a valóban megszentelt élet gyümölcseit, amelyet mi e kis könyvecske keretében kívántunk megvilágítani. *„Mert én immáron megáldoztatam, és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: végezetre eltétem nekem az igazság koronája, melyet megád nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését”* (2Tim 4:6-8).